

SLOVO PRAVDY

2/2011

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

Číslo 2/2011 Ročník X

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému
zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a
rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov
Božieho ľudu. Kresťanské zbory a
jednotlivci, ktorým Pán položí na
srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na
adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

<u>Kristus v Písmach (7)</u>	2
<u>Satanov útok na rodinu</u>	3
<u>Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (29)</u>	6
<u>Manželstvo a rodina (10)</u>	8
<u>Vodcovstvo (5)</u>	10
<u>Plač Jeremiášov (4:1–12)</u>	12
<u>Základy (11)</u>	14
<u>Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (3)</u>	16
<u>Jotámovo podobenstvo (5)</u>	18
<u>Poskytnite miesto tomuto mužovi</u>	19
<u>Elizeovo spoločenstvo (2.Kráľ. 2) (3)</u>	20
<u>Osobná viera</u>	22
<u>Dobré zvesti z Neba</u>	24
<u>„Lebo je jeden Boh“</u>	25

Kristus v Písmach (7)

Dávajúc na znanie, akou smrťou mal zomrieť

Ian W. Gibson, Manitoba

PÁNOVA SMRŤ VO VZŤAHU K SATANOVÍ

Pokračujeme v našej úvahe o Pánovom vysvetlení Svojej smrti v Jána 12:23-33. V 31. verši čítame: „... teraz bude knieža tohoto sveta von vyvrhnuté.“ Kristova smrť zaručila konečnú porážku diabla.

SILNEJŠÍ PREMOHOL

O satanovi Pán povedal: „Alebo jako môže niekto vojsť do domu silného a zlúpiť jeho náradie, keby prv nepoviazal toho silného. Len potom olúpi jeho dom.“ (Mat. 12:29) Náš Pán bol silnejší ako silný muž (Luk. 11:21-22), schopný zvíťaziť nad diablom a rozdať jeho koristiť. Sila, ktorú Pán použil proti diablu nebola telesná, ale morálna sila. Na počiatku Jeho verejnej služby demonštroval túto morálnu silu, keď odolal „všetkým pokušeniam“ (Luk. 4:13) diabla na púšti. Silný muž, diabol, bol zviazaný a musel ustúpiť: „Odídi, satane... Vtedy ho opustil diabol.“ (Mat. 4:10-11)

Apoštol Ján nám vraví: „Na to sa ukázal Syn Boží, aby skazil diela diablove.“ (1.Jána 3:8) Počas celej svojej verejnej služby Pán maril diela diablove, rozdával jeho koristiť. To sa často ukázalo: keď vyhánal démonov alebo keď rozviazal ženu, ktorá bola zviazaná satanom 18 rokov (Luk. 13:16). Nakoniec na Golgote, náš Pán získal víťazstvo a zadal konečný úder: „Aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla.“ (Žid. 2:14)

SATANOVE POKUSY ZNIČIŤ KRISTA

Mnoho ráz pred Golgotou sa diabol pokúsil zničiť Božieho Syna: Vražda detí vykonaná Herodesom; pokušenie, aby skočil z chrámu; snaha o to, aby bol zhodený z vrchu v Nazarete; snaha utopiť Ho v búrke na jazere. Posledný satanov útok bol v Getsemane (Luk. 22:53). Prečo tieto neprestajné satanské útoky? Diabol vedel, že

Golgota bude jeho neodvolateľná porážka. Bol tam vyrieknutý rozsudok nad kniežatom tohto sveta, a súd nad ním bude vykonaný v blížiaci sa deň.

DIABLOVA KONEČNÁ PORÁŽKA

Diabol je stále „boh tohoto sveta“ (2.Kor. 4:4), ešte nie je definitívne zničený, ale jeho moc bola nezvratne zrušená na Golgote. Pri zjavení v sláve nášho Pána bude drak, starý had, zviazaný a uvrhnutý do priepasti bez dna a zapečatený tam na tisíc rokov, aby viac nezvodiť národy (Zjav. 20:2-3). Po tisícročnom kralovaní Krista bude na malú chvíľu prepustený, ten veľký zvodca ľudského rodu bude pôsobiť ešte posledný raz, ale potom bude uvrhnutý do ohnivého jazera (Zjav. 20:7-10). Istota takéhoto jeho konca bola prehlásená naším Pánom: „Teraz bude knieža tohoto sveta von vyvrhnuté.“

SPOR VERIACICH S DIABLOM

Pre veriacich je diabol aj dnes ešte mocný nepriateľ; on je diabolský, žalobca bratov (Zjav. 12:10), a satan protivník, ktorý ako „revúci lev obchádza a hľadá koho by zožral“ (1.Pet. 5:8). Máme obstať proti taktike a úskočnosti diablovej (Efež. 6:11), a potrebujeme štít viery, ktorým budeme môcť uhasiť všetky ohnivé šípy toho zlého (Efež. 6:16). Snažiac sa zmariť verné svedectvo pre Boha na tomto svete, diabol útočí na veriacich a nám nesmú byť „neznáme jeho úmysly“ (2.Kor. 2:11) pamätajúc, že on môže byť ľstivý „pretvárajúci sa na anjela svetla“ (2.Kor. 11:14). Ako je dobre pamätať, že diabol je porazený nepriateľ! Máme Spasiteľa, ktorý zrušil jeho moc. On sa modlil Svojmu Otcovi, aby sme boli zachovaní od tohto zlého (Jána 17:15), a On príde znovu, aby vykonal rozsudok a spôsobil jeho konečnú záhubu.

PÁNOVA SMŤ VO VZŤAHU K ĽUDSKÉMU RODU

V Jánovom evanjeliu náš Pán trikrát hovorí o Svojej smrti ako o „povýšení od zeme“. Pán vedel, že zomrie na kríži, vyzdvihnutý od zeme, Jeho ruky a nohy budú prebodnuté (Žalm 22:16). Súc tak povýšený od zeme, bol verejne popravený, pred zrakom ľudstva (Mat. 27:36), verejne povesený na drevo, „urobený bol zlorečenstvom za nás“ (Gal. 3:13), zaujmúc miesto hriešnikov.

V Jána 3:14 sa píše: „... ako Mojžiš povýšil hada... tak musí byť povýšený Syn človeka“. Je to spojené s tým, čo si Boh zaumienil vo Svojom srdci plnom lásky (Jána 3:15-16). V Jána 8:28: „Keď povýšite Syna človeka“ je napísané o tom, čo si ľudia zaumienili z nenávisťi k Nemu, snažiac sa vystaviť Ho verejnej hanbe. „A ja, keď

budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“ Jeho povýšenie je to, čo sám Spasiteľ postavil za cieľ v celej Jeho zvrchovanosti. Celé ľudstvo bude potiahnuté ku vzkriesenému Človekovi, ktorý podstúpil smrť na tom vyvýšenom mieste pred zrakom všetkých. Niektorých tiahne Pán Ježiš teraz kvôli spaseniu a niektorí zo spasených sú obzvlášť potiahnutí k Nemu ako k stredobodu zhromaždenia v zборе. A tí, ktorí Ho zavrhlí, tí budú potiahnutí k Nemu v ten deň, nie k požehnaniu, ale k súdu (Zjav. 20:12-13). A tak Kristus, ktorý bol povýšený od zeme verejne pred zrakom všetkých, potiahne k Sebe celé ľudstvo bez výnimky, ale s rozdielnou odzvou srdca a s rozdielnym večným výsledkom. „Ale to hovoril dávajúc na znanie, akou smrťou mal zomrieť.“

Satanov útok na rodinu

Bryan Joyce

Božie Slovo jasne hovorí, že sme zapojení do boja proti satanovi. Je potrebné obliecť si celú zbraň Božiu, aby sme mohli „obstáť“ proti „taktike a úskočnosti diablovej“. (Efež. 6:10-18) Mnohí pisatelia Biblie opisujú zlý charakter diabla, ktorý sa snaží zničiť to, čo Boh miluje. Peter opisuje diabla ako

Ak satan uspeje v rušení stavby a podstaty rodiny, vtedy bude úspešný v búraní toho, čo je drahé Božiemu srdcu.

nášho protivníka, ktorý „obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral“. (1.Pet. 5:8) V Zjavení Jána, hovorí Ján o ňom ako „o starom hadovi“, ktorý „zvodí celý svet“. (Zjav. 12:9) V Jánovom evanjeliu sa môžeme

naučiť, že diabol bol „vrahom od počiatku a nestál v pravde, preto že niet v ňom pravdy... on je lhár a jej otec, otec lži.“ (Jána 8:44) Pavel ho menuje „bohom tohoto sveta, ktorý oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej.“ (2.Kor. 4:4) On je kniežaťom moci v povetrí, ktorá „pôsobí“ vokol nás. Tento zlý sa snaží odvrátiť ľudí od toho, čo Boh určil pre ich konečné požehnanie a dobro.

Satan vie, že Boh stvoril manželstvo ako nádherný, živý obraz Krista a Cirkvi. Boh určil oboje, manželstvo a rodinu, pre náš úžitok. Satan pozná hodnotu rodiny, ako je rodina tvorcom dobrej, pevnej spoloč-

nosti, základ živých vzrastajúcich zborov a budúcnosť Božej práce na zemi. Ak satan uspeje v rušení stavby a podstaty rodiny, vtedy bude úspešný v búraní toho, čo je drahé Božiemu srdcu.

SATANOV ÚTOK NA INŠTITÚCIU MANŽELSTVA, ZÁKLAD RODINY

Keď Boh dokončil stvorenie prvého páru, pomenoval to, čo stvoril „veľmi dobrým“. Tento muž a žena boli spojení svätým zväzkom pred Bohom. Pre dobro budúcich pokolení, Boh vysvetlil: „Preto opustí človek svojho otca a svoju matku a bude sa pevne držať svojej ženy, a oni budú jedno telo.“ Boh požaduje od manželského páru určitý stupeň odde-

lenia od iných a oddanosť jeden druhému, čo poskytne pevný základ pre rodinný celok.

Satanov počiatkový útok na rodinu sa odohral v Édene, kde starý had podviedol Evu a narušil súlad prvého manželstva. Venovaním pozornosti satanovi a neposlušnosťou Bohu, Eva a Adam uvrhli seba a všetky ďalšie rodiny do otroctva v „kráľovstve tmy“. Satanov útok na rodinu trvá až dodnes.

Dobré manželstvá sú základom pevných rodín.

Všade vôkol nás sa to deje. So vzrastajúcim počtom rozvodov, prijatím vzťahu zvykového práva, pod palbou hollywoodskej nemorálnosti a uzákonením manželstva rovnakého pohlavia môžeme vidieť, aký úspešný je satan v prekrúcaní a podvracaní Božieho dobra pre nás a pri zbavovaní nás poŕehnaní, ktoré prináša rodine manželstvo.

ÚTOK SATANA NA VNÚTORNÉ FUNGOVANIE RODINNÉHO CELKU

Dobré manželstvá sú základom pevných rodín. Ak sa satanovi podarí úspešne zničiť manželstvo, bude to mať pustošivý dopad na ostatných v rodine. Podľa nedávneho výskumu 85% všetkých detí s poruchami správania pochádza z rodín bez otca. Už aj vtedy, ak rodičia nežijú v manželstve,

je to pre deti škodlivé. Boh vo Svojej múdrosti vedel, že deti potrebujú stabilitu rodičov z ich manželstva.

Čím hlbšie rozumieme Božie určenie pre rodinu, tým lepšie budeme schopní rozpoznať, keď sa satan snaží zmeniť a podkopať ju. Skrze Pavla a Petra nám Boh poskytuje jasné ponaučenia v spojení oblastí zodpovednosti a autority v rodine. (Efež. 5:22 – 6:4; Kol. 3:18 – 21; 1.Tim. 5:14; Tít. 2:4-5; 1.Pet. 3:1 – 7) Dve pravdy, ktoré sa opakova-

ne ukazujú v týchto oddieloch sú o mužovi ako hlave a o podriadenosti ženy. Písmo pripodobňuje ich vzťah vzťahu Krista a Cirkvi. John Piper vo svojej knihe Toto krátkodobé manželstvo, hovorí: „Božské pozvanie muža ako hlavy je, aby prevzal prvoradú zodpovednosť ako služobník podobný Kristovi - vodca, ochranca a zaopatrovateľ rodiny. Podriadenosť je Božské povolanie ženy, uctievať a potvrdzovať vodcovstvo svojho muža a pomáhať uskutočňovať ho podľa jej obdarovania.“

Dietrich Bonhoeffer vo svojej knihe Dopisy a listiny z väzenia, píše o mužovi: „Ako hlava, je on zodpovedný za svoju ženu, za ich manželstvo a ich dom. Na neho padá starostlivosť a ochrana rodiny; on ju predstavuje vonkajšiemu svetu; on je jej hlavná časť a útecha.“ Zodpovednosť muža je poskytnúť vedenie, ktoré je motivova-

né agapé láskou Krista. Muž má milovať svoju ženu tak, „ako Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu“ a „chovať a opatrovať“ ako svoje vlastné telo. Keď muž poskytuje vodcovstvo, ktoré sa vyznačuje jeho obetavou láskou, žena si bude ceniť svojho muža a manželstvo bude prekvitať. Muž, ktorý plní svoju úlohu hlavy, sa bude snažiť uspokojiť potreby rodiny. Žena, bezpečná v láske a oddanosti svojho muža, ho bude podporovať a pomáhať mu v každom možnom spôsobe.

Satan vykonal majstrovské dielo, keď rozhádzal tieto dve Božie určenia (hlavu a podriadenosť). Tak často môžeme vidieť mužov, ktorí autoritatívne riadia rodiny sebeckým, svojvoľným spôsobom. Ďalšia krajnosť je tiež veľmi rozšírená, v ktorej muži postúpia zodpovednosť vedenia rodiny žene. Kým na jednej strane niektoré ženy sú ovládané svojimi mužmi, iné sa zasa snažia byť spravujúcou mocou v dome a necenia si ich. Tieto scenáre odhaľujú, aký bol satan úspešný v presviedčaní ľudí opustiť Boží ideál. Ak si niekto myslí, že život podľa Božích princípov bohobojného vedenia hlavy a podriadenosti nejakým spôsobom urobí ich rodinný život menej cenným ako by mal byť, tak bol satan úspešný vo svojom prevrátenom diele zvodu. Kiežby Boh dal dnes mužom odvahu k poskytovaniu

milujúceho vodcovstva, ktoré im Boh zveril, a ženám milosť ceniť si a podporovať svojich mužov!

Písmo poskytuje jasné vedenie pre deti v rodinnom živote. Boh im radí, aby prijali autoritu svojich rodičov. „Vy, deti, poslúchajte svojich rodičov v Pánovi, lebo to je spravodlivé. Cti svojho otca i svoju mat.“ (Efež. 6:1-2) Satan sa snaží podkopať rodičovskú autoritu v dome ukazovaním na nepodriadenosť rodičov v snahe prehlásiť rodičov za nekompetentných k vykonávaniu svojej autority nad deťmi. Keď sú si vedomí tejto pravdy, vtedy môžu začať pozorovať rôzne spôsoby, ktorými satan toto robí aj dnes v médiach, literatúre, hudbe, atď. Mnohé televízne filmy a detské knihy predkladajú otca ako slabého a nerozumného. Jedna z mnohých piesní, ktorá povzbudzuje deti postaviť sa na odpor rodičovskej autorite skladateľa Billa Joela „Môj život“, vzdorovito oslovuje rodičov: „Nechcem, aby ste mi hovorili, kedy mám prísť domov. Už viac nevenujem pozornosť tomu, čo hovoríte, toto je môj život. Pokračujte vo svojom spôsobe života, nechajte ma na pokoji.“ Satan tak našepkáva deťom, že podriadenosť a poslušnosť nie je pre nich dobrá. Hudba, ktorú deti počúvajú, ich zábava a ovzdušie v dome sú dôležité oblasti zodpovednosti vedenia rodiny. Ak majú otcovia vycho-

vávať deti „v disciplíne a radách Pána“, musia plniť svoju zodpovednosť vodcovstva v rodine a toto musí byť uskutočňované v láske, bez popudzovania svojich detí k hnevu. (Efež. 6:4)

SATANOV ÚTOK NA BOŽÍ ÚMYSEL O KREŠŤANSKOM DOME

Dom je miesto, kde sa Božie Slovo vyučuje, ochraňuje a kde sa učí zdravé učenie a žije podľa neho. Toto je vzor Písma. Bohabojný život viery, ktorým sa vyznačoval Timotej, sa najprv ukazoval v dome jeho starej matky, potom jeho matky a potom v jeho vlastnom. Od detstva bol „zoznámený so Svätými Písmami“, ktoré ho mohli urobiť „múdrym na spasenie skrze vieru v Krista Ježiša“. (2.Tim. 3:15) Rodičia musia dať v domácnosti prednosť Písmu, pretože Božie Slovo je ten potrebný základ. Satanovo majstrovské dielo je v tom, že rodiny tak zamestnáva, že majú málo času na čítanie Biblie, študovať ju a uplatňovať ju v živote. Tráviť čas pri Božom Slove a očakávať na Boha je nevyhnutné. Ak satan dosiahne to, aby sa v rodine nečítalo Písmo, oberie ju o radosť, silu a účinné svedectvo na tomto svete. Satan využíva zanepriaznenosť ako svoj nástroj, a tak okradol mnohé rodiny o čas, ktorý Boh chce, aby trávil jeden s druhým. Prejavuje sa to potom ako v strate blízkosti, tak aj potešenia jeden v

druhom. Muži a ženy potrebujú tráviť čas spolu, aby pestovali svoj vzťah. Potrebujú tráviť čas so svojimi deťmi, ak majú naplniť radu Písma: vyučuj mládenca podľa spôsobu jeho cesty. (Prísł. 22:6) Vyučovanie vyžaduje čas a sústredenie, čo sa oboje kvôli zaneprázdnenosti a zhonu vytráca. Rodina potrebuje čas, keď sú malé slúchadlá von z uší, internet je vypnutý a telefón odpojený, a keď sa láskavo naplňajú potreby členov rodiny. Musí byť vyhradený čas pre spoločné čítanie a modlenie, ako aj pre spoločné jedenie a hranie. Keď rodiny žijú podľa

Satan našepkáva deťom, že podriadenosť a poslušnosť nie je pre nich dobrá.

Božieho plánu pre ich život, Boh bude oslávený, rodiny požehnané a zbory veriacich obohatené.

Na záver Boh, ktorý stvoril rodinu, poskytol v Písme Božský zámer a radu tak, aby rodina mohla prekvitať. Naša najlepšia obrana je poznať vzor, aby sme tak boli schopní rozoznať satanove zvodné útoky, a aby sme dovolili ovociu Ducha krásliť naše životy. Potrebujeme bohobojné vedenie, úctu a lásku, spolu s horlivou modlitbou a spoliehanie na Boha. Len On sám môže zachovať naše rodiny ako miesta Svojho uctievania. Kiežby Boh pomohol rodinám nasledovať Jeho pravdu a prilnúť k Nemu!

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (29)

John Riddle, Cheshunt

„BUDEŠ... NEBUDEŠ“

(Prečítajte si kapitolu 22)

Vpredošlom čísle časopisu sme rozdelili túto kapitolu na šesť častí, a prvé tri sme si už vysvetlili.

4. PREDCHÁDZANIE NEHODÁM (v.8)

„Keď vystavíš nový dom, spraviš zábradlie na svojej streche dookola, aby si nevalil krvi na svoj dom, keby spadol niekto s neho.“ Hovorí sa, že „zdravie a bezpečnosť“ sa stali najobávanejšie slová v anglickom jazyku, ale je celkom zrejmé, že Hospodin mal toto spolu so zodpovednými „stavbnými zákonmi“ na mysli dávno skôr, ako to prišlo na myseľ našim zákonodarcom. Jeho Slovo je nesmierne praktické.

Zatiaľ čo tento verš hovorí na tému „dobrého susedstva“, nesmieme vynechať ani duchovné poučenie. C. A. Coates to zdôrazňuje takto: „Ak niečo stavíme, nesmieme zabudnúť zabezpečiť to tak, aby nevzniklo nejaké nebezpečenstvo. Človek môže z tohto verša vidieť, že sú práve najvyššie časti stavby, ktoré je potrebné zabezpečiť.“ Žiaľ, mnohí veriaci sa zranili, pretože chýbalo zábradlie zdravého učenia, alebo pastierskej starostlivosti, alebo ak sú zbory veľmi pyšné na svoj ortodoxný názor a považujú sa za stred dokonalosti, chýbalo im *zábradlie* pokory. Nesmieme zabudnúť, že v duchovnej oblasti, ako aj v iných oblastiach je „predchádzanie úrazom lepšie ako liečenie“.

5. ZÁKAZ MIEŠANIA SA (v.9-12)

V týchto veršoch, ktoré treba porovnať s 3.Moj. 19:19, máme na prvom mieste tri zákazy:

Semeno sa nesmelo miešať (v.9): „Neposeješ svojej vinice rôznym semenom, aby si neposvätil náplne semena, ktoré si posial a úrody vinice.“ Sú tu obsiahnuté dôležité duchovné poučenia, ale nesmieme prehliadnuť ani rozumné príčiny pre tento príkaz, ktorý celý zdôrazňuje zvrchovanú múdrosť Božiu. Pisateľ je sám dlžníkom pánovi Tomovi H. Ratcliffovi, autorovi knihy „Biblické rastliny, plody a výrobky“, za jeho osobnú pomoc pri vysvetlení tohto nariadenia. Okrem iného zdôraznil, že „semená podľa ich veľkosti vyžadujú určitú hĺbku siatia. Poľnohospodár nemôže posiať do správnej hĺbky oba druhy (menšie a väčšie semeno) spolu.“

Naša ochrana proti „rôznym semenám“ je držať sa „verného slova“ a zachovávať „zdravé učenie“.

Ďalej pokračuje: „Čas, potrebný pre rôzne semená, aby vzkĺčili, je veľmi rozdielny. Sadenice rýchlo klíčia-cich druhov by pravdepodobne udusili sadenice, ktoré vyrastú až neskôr.“ Ďalej: „Keď bola zožatá úroda prinesená ku kupcovi na predaj a obsahovala aj iné druhy plodov, bola považovaná za znečistenú a znehodnotenú. Ak bola znečisťujúca látka škodlivá a nedala sa odstrániť, všetko sa považovalo za odpad.“ Čo je veľmi dôležité: Toto nariadenie, ktoré sa v Písme uvádza na dvoch miestach (3.Moj. 19:19; 5.Moj. 22:9), je nezbytné dôležité v spojení s výrobou „jemnej múky“ používanej pri obetiach. Bez výnimky všetky citáty o „jemnej múke“ alebo „múke“ sa vždy vzťahujú na „pšeničnú múku“, a takú „jemnú múku“ nebolo možné vyrobiť napríklad vtedy, ak by boli pšenica a jačmeň posiate spolu.“

Poznávajúc znova zvrchovanú múdrosť Boha v tomto kontexte, nemôžeme sa vyhnúť niektorým najdôležitejším praktickým aplikáciám. Podobne ako Izrael (vid' napríklad Izaiáš 6), miestny zbor by mal byť duchovný vinohrad,

kde sa dopestováva „ovocie Ducha“ (Gal. 5:22-23). Zbor musí byť miestom, kde „slová viery a zdravého učenia“ nie sú napádané „obecnými a babskými bájkami“ (1.Tim. 4:6-7) a kde „celá rada Božia“ nie je nahradená ľuďmi hovoriacimi „prevrátene veci“ (Skut. 20:27,30). C.H.Mackintosh je stále aktuálny, keď hovorí: „Obávam sa, že v súčasnej dobe jestvuje veľké množstvo „zmiešaného semena“ používaného v duchovnom poľnohospodárstve. Koľko „filozofie a prázdneho zvodu“, koľko takzvanej „vedy“, koľko „živlov sveta“ nachádzame primiešaných v kázani a učení formálnej cirkvi“. „Vzácné semeno“ (Žalm 126:6) evanjelia bolo odhodnené kvôli „rôznym semenám“, a povrchní kresťania už viac neuznávajú, že ľudia sú spasení len „z milosti, skrze vieru a nie zo skutkov“ (Efež. 2:8-9). Naša ochrana proti „rôznym semenám“ je držať sa „verného slova“ a zachovávať „zdravé učenie“. (Tít. 1:9)

Zvieratá sa nemali miešať (v. 10): „Nebudeš orať spolu na volovi a oslovi.“ Bezprostredná príčina tohto príkazu leží v ukrutnosti takého konania. Bolo by to krajne neľudské pre silné a slabé zvieratá, aby boli zapriahnuté spolu počas práce. Ale ako sme už vyššie spomínali, duchovné ponaučenia sú najdôležitejšie. Okrem iného, výška a krok zvierat bol rozdielny a bolo by veľmi ťažko za takých okolností vyorať rovné brázdy. Nehovoriac o tom, že vôl bol čistým zvieratom (5.Moj. 14:4), kým osol nie. Všetko toto pripomína nebezpečie nerovnakého jarma: „Neťahajte cudzieho jarma s neveriacimi.“ (2.Kor. 6:14-18). Tento oddiel môže byť uplatnený pre manželstvo, ale vo svojom kontexte hovorí o modlárstve. V pozitívnom zmysle Pavel spomína nemanovaného brata vo Filipách ako „pravého druhu a jarme“ (Fil. 4:3). Je veľmi dôležité, aby spolupracujúci ťahali rovnomerne. Veď: „Či azda pôjdu dvaja spolu bez toho, že by sa zhodli?“ (Ámos 3:3)

Rúcho – odev nemalo byť zmiešané (v.11): „Neoblečieš rúcha, zhotoveného z miešaného pradiava, utkaného z vlny a z ľanu spolu.“ Podľa odborníka, ktorého citujú Jamieson Faussett a

Brown, „výskumníci modernej vedy dokázali, že keď sa vlna zmieša s ľanom, v horúcich klimatických podmienkach spôsobuje škodlivé horúčky a vyčerpanie“. A tak sa zdá, že v tomto prípade, ako aj v predchádzajúcich, existuje dobrá praktická príčina pre tento zákaz. Vieme, že počas svojej služby kňazi v tisícročnom chráme budú „odiati ľanovým rúchom a nevezmú na seba ničoho z vlny, nebudú sa opasovať znojiť sa“ (Ezech. 44:17-18). Hovorí sa, že vlna zobrazuje „prirodzené teplo a energiu“, kým ľan predstavuje „jemné zloženie toho, čo je duchovné“ (C.A.Coates). V Morrisovom Novom a stručnom biblickom slovníku je pojem „vlna“ vysvetlený spojením ako „neprirodzená zmiešanina, obrazne - pôsobenie Ducha a tela vo veriacom“. A teda toto prikázanie sa nezdá byť prehnané.

Je veľmi dôležité, aby spolupracujúci ťahali rovnomerne. Veď: „Či azda pôjdu dvaja spolu bez toho, že by sa zhodli?“ (Ámos 3:3)

Za troma hore uvedenými zákazmi nasleduje príkaz (v.12): „Spravíš si strapce na štyroch rohoch svojho odevu, ktorým sa odievaš.“ Keďže anglické slovo „odev, rúcho“ doslovne znamená „prikrývka“, niektorí hovoria, že sa to vzťahuje na „strapce na prikrývke na posteľ“. Ale Raymond Brown sa stavia kdesi do stredu, keď vraví: „Pre mnohých Židov slúžili odev a štyri strapce dvojakému účelu, bolo to vonkajšie rúcho na deň a ťažká prikrývka na noc. V tomto prípade netreba zisťovať inú príčinu pre strapce okrem tej, že boli nepretržitým pripomínaním potreby byť poslušný, podobne ako boli „modré stužky“ pripomienkou pre Boží ľud, aby „si pripomínali a konali všetky Jeho prikázania a boli svätí svojmu Bohu“ (4.Moj. 15: 37-41). My nemáme vo zvyku prišívvať strapce na svoj odev, napriek tomu nesmieme nikdy zabudnúť, že máme byť „poslušné deti“ (1.Pet.1:14).

Manželstvo a rodina (10)

Andrew Ussher

POHLAD NA RODINNÝ ŽIVOT V POZEMSKOM DOME PÁNA JEŽIŠA (Lukáš 2:41-52)

Minule sme hovorili o ponaučeníach z tohto príbehu v spojení s dôležitosťou zavedenia a zachovávanía dobrých rodinných zvykov, a o vzore, ktorý Pán poskytuje v podriaďovaní sa svojim rodičom aj vtedy, keď možno nemajú pravdu.

NESPRÁVNA ISTOTA O POHYBE NAŠICH DETÍ

Nikto z nás by si nedovolil tvrdiť, že by Pánovi zemskí rodičia boli nedbanliví vo výchove detí. Každý z nich osobne dostal správu priamo z neba o narodení ich prvorodeného a bez pochybnosti poznali svoju zodpovednosť za splnenie rodičovskej povinnosti výchovy svojej rodiny. No v tomto príbehu urobili nebezpečnú domnienku v spojení s ich prvorodeným synom. Lukáš vraví: „chlapec Ježiš zostal v Jeruzaleme, a Jozef a jeho matka nevedeli o tom. Ale domnievajú sa, že je medzi spolucestujúcimi, odišli deň cesty.“ (Luk. 2: 43-44).

Mysleli si, že sú zodpovední rodičia. Ale nepresvedčili sa, či je ich syn s nimi. Boli spokojní so svojim podvedomím, že je v spoločnosti, ktorá cestuje domov do Nazareta! Jozef bol pravdepodobne s veľkou skupinou mužov – rodákmi,

priateľmi, spolupracovníkmi v remese, susedmi – všetci išli spolu a rozprávali sa, bolo im počas cesty dobre v spoločnosti jeden druhého. Mária bola iste v podobnej skupine so ženami. Obaja si mysleli, že Ježiš bol s inou skupinou - alebo sa možno hrá s inými deťmi ako časť tej veľkej karavány ľudí vracajúcej sa z Jeruzalema. No skutočnosť bola iná – mylili sa! On nebol s nimi!

Možno máte deti v období pred pubertou, alebo v jej začiatkoch. Ak áno, chcel by som vás s úctou poprosiť, aby ste sa zastavili a opýtali sa sami seba: „Kde sú?“; „S kým sú?“; „Aké sú ich záujmy?“; „Ako trávia svoj čas?“

Jedno z veľkých nebezpečenstiev, s ktorými sa my ako rodiny stretávame je to, že ako rodičia sme tak zaujatí každodennými povinnosťami, že popri nich strácame účasť na životoch svojich detí – sme príliš zamestnaní. Len málo s nimi komunikujeme a málo sa zúčastňujeme na ich aktivitách. Jestvuje skutočné nebezpečenstvo, že si myslíme ako sú „oni s nami“, kým v skutočnosti môžu byť ďaleko vzdialení od nás v oblasti ich záujmov, aktivitách, spoločenských kruhoch a duchovnom pohľade. Ak som

ja ako rodič takto zaujatý a nie som aktívne zapojený do výchovy svojich detí, vtedy je to zainteresovanosť nad mieru, ktorú určil Boh!

Jedna z najväčších zodpovedností v živote je utvárať, formovať a cvičiť mladé životy, ktoré Boh zveril do starosti v mojej rodine. „Hľa, dedičstvo od Hospodina sú synovia“ (Žalm 127:3), a my máme len niekoľko krátkych rokov vychovať ich na slávu Božiu – roky, ktoré sa nikdy nezopakujú. V tejto dôležitej úlohe máme iba jeden pokus. Pristupujme k tomu so záujmom, usilovnosťou, vernosťou a pozorne, ako si dôležitosť tejto úlohy vyžaduje.

V našej modernej dobe jestvuje ešte ďalší zlovestný rozmer v tejto oblasti. Keď sme boli deťmi my a naši rodičia dostali otázku: „Viete, kde sú vaše deti?“, otázka znela doslovne a priamo. V dnešnej dobe existuje nekonečný „virtuálny svet“, ktorý predstavuje neuveriteľné nebezpečenstvo pre naše deti. Hrozí, že ich pohltí a zaujme ich mysle, aj keď sedia v našom vlastnom dome. Je ťažko dostatočne zdôrazniť nebezpečenstvá, ktoré internet a skutočný svet predstavuje pre rodinný život v našej dobe. Je nad rámec tohoto článku písať

o tom dopodrobna. Ale chcel by som zdôrazniť každému rodičovi, aby prísne kontroloval prístup svojich detí na internet a používal zodpovedajúce nástroje na usmerňovanie všetkých aktivít a nástroje, ktoré poskytujú záznamy o tom, kam idú, s kým sa kontaktujú a čomu všetkému sú vystavené. Existujú vynikajúce počítačové programy, ktoré poskytujú práve túto úroveň transparentnosti a ochrany. Dovoľiť našim deťom prístup na internet bez týchto druhov kontroly by mohla byť jedna z najväčších chýb, ktorú možno urobiť v ich detských rokoch.

OKAMŽITÝ ČIN PRE OPĀTOVNÉ UPEVNENIE KONTAKTU S NAŠIMI DEŤMI

Na pochvalu Jozefa a Márie je, že hneď, keď zistili svoj omyl, podnikli rázne kroky pre nájsenie svojho syna! Príbeh je celkom jednoduchý: „A keď ho nenašli, vrátili sa do Jeruzalema a hľadali ho.“ (Luk. 2:45) Všetci z nás, ktorí sme rodičia, poznáme ten pocit zovrenej hrude a

stiesnenosť srdca, ktorá ich tlačila, keď sa horúčkovite vracali do Jeruzalema hľadajúc svojho strateného syna. Keď Ho konečne našli, Mária nám poskytuje pohľad do ich stiesnenosti, keď svojmu prvorodenému vraví: „Tvoj otec a ja sme ťa s bolesťou hľadali.“ (Luk. 2:48)

Možno niektorého rodiča pri čítaní týchto slov napadnú, pri pomyslení na jeho rodinný život, znepokujúce otázky. Stal sa život taký zaneprázdnený a plný stresu, že medzi vami a vašimi deťmi vznikla značná vzdialenosť? Je možné, že keď zvážite bežnú situáciu vo vašej rodine, jestvuje možnosť neustálej pochybnosti o tom, kde sú vaše deti – už či doslovne alebo v otázke internetu a vecí v spojení s ním. Najjednoduchšie je utešovať sa tým, že: „Veď, oni sú dobré deti. Som presvedčený, že nie sú niekde, kde by nemali byť.“ No v takom utešovaní sa je veľké nebezpečie omylu. Jozef a Mária sa domnie-

vali, že je s nimi, ale mýlili sa. Nerobte si falošné predstavy v tejto dôležitej oblasti rodinného života. Urobte opatrenia hneď, bez ohľadu na to, aká je súčasná situácia. Presvedčte sa, že nedávate mimovoľne svojim deťom možnosť byť vystavení

Jedna z najväčších zodpovedností v živote je utvárať, formovať a cvičiť mladé životy, ktoré Boh zveril do starosti v mojej rodine. V tejto dôležitej úlohe máme iba jeden pokus.

veciam, vplyvom alebo pôsobeniu, ktoré ich môžu vážne zraniť na celý život.

Moja pokorná prosba je, aby sme sa všetci naučili niečo z tohto vzácneho pohľadu na udalosť zo života Pána Ježiša v zemskej rodine. Rodinný život je pod neprestajným útokom našej doby – a nieto väčšieho ochranného prostriedku ako mať zásady a ich realizáciu založené bezpečne na princípoch Písma.

„Lebo pre vás sa rúhajú menu Božiemu medzi pohanmi.“ (Rim. 2:24)

Správanie sa Židov, Božieho vyvoleného národa, malo spôsobiť medzi pohanmi klaňanie sa pravému Bohu. Namiesto toho ich správanie spôsobilo u pohanov rúhanie.

Zistil som dve reakcie ľudí na kresťanov. Prvý je: „Ak je ten kresťan, ja s tým nechcem mať nič spoločné!“ Druhý: „Chcem to, čo má ten človek!“ Akú reakciu vyvoláva moje svedectvo medzi tými, ktorí ma pozorujú?

Vodcovstvo (5)

A. J. Higgins, Haddon Heights, New Jersey

JOZEF A JEHO CHARAKTER

Jozef začal pasením stáda (1.Moj. 37:2). Odtiaľ bol „povýšený“ za dozorcú nad majetkom kráľovho veliteľa (1.Moj. 39); potom mu bola zverená starosť o väzenie plné zločincov; neskôr vedenie faraónovho poľnohospodárstva; potom vedenie národa; a nakoniec dovedenie izraelského národa na miesto záchranu.

Každý úsek Jozefovho postupu bol poznačený skúškou a každá skúška bola tvrdšia. Každý krok bol závislý na duchovnej odozve predošlej skúšky. Nakoniec všetky skúšky spôsobili, že sa z Jozefa stal taký muž, akým bol, s charakterom, ktorý v mnohom pripomína Pána Ježiša.

Skúška zloby

Nepriateľstvo, nenávisť, ostré slová kritiky – tieto a ešte aj iné podoby zloby boli namierené na Jozefa, keď začali na neho „strielať“ lukostrelci v dome jeho otca. Jeho zločin? Vernosť Božím zjaveniam a Božej pravde. Nikdy sa neznížte na úroveň moderných biblických rozprávačov príbehov, ktorí tvrdia, že Jozef bol rozmazaným dieťaťom, ktoré pokazil jeho otec. Nie! Jozef bol verný pravde, ktorú mu dal Boh. Malo to za výsledok zlé zaobchádzanie s ním a vyvrcholilo jeho predaním do otroctva.

Ako reagoval Jozef? V jeho mysli sa nikdy neusídlila horkosť alebo túžba po pomste. Nevieťme, či silné presvedčenie, ktoré povedal neskôr: „Boh ma poslal pred vami“ sa zrodilo u neho, kým bol ešte v cisterne alebo keď išiel na ťave dole do Egypta. Ale ani zlé zaobchádzanie jeho bratov ho neodradilo od vernosti Bohu.

Skúška morálky

Povýšenie sa rýchlo dostavilo v dome Putifara. Charakter sa nedá skryť. Prešibaný vodca

ľudí, Putifar, rýchle spoznal vodcovský potenciál pri Jozefovi. Bola mu do rúk daná zodpovednosť a čoskoro mu to prinášalo prospech.

No nepriateľ nezaháľal. Jozef bol sám, zavrhnutý svojou rodinou, plný sily a vášne mladosti, nemal nad sebou žiadny dozor ľudského oka a stal sa priamym terčom úkladov satana a bezbožnej ženy. Čo by mohlo byť prítťažlivejšie ako pozornosť a lichotenie významnej ženy? Charakter je to, aký je človek vtedy, keď ho nevidí nikto z ľudí, iba Boh. Jozef prešiel aj morálnou skúškou.

Skúška nesprávneho posúdenia

Uvrhnutý do väzenia, nespravodlivo odsúdený a falošne obvinený Jozef sa stretáva s novým púškšením. Hnev na svojho pána pre jeho neobjektívne odsúdenie, nenávisť voči bezbožnej žene pre jej zlo, pocit sklamanu z Boha, že každý prejav vernosti vedie len k väčším problémom – tieto ako aj mnohé iné pocity ho mohli pochovať v egyptskom väzení. Jeho nohy boli zovreté putami (Žalm 105:18). „Jeho duša sa dostala do železa“, ale to ho len obmäkčilo a urobilo citlivejšieho na Boží hlas. Jozef poznával Božiu prítomnosť a zakúšal priazeň u náčelnika väzenia.

Každodenná skúška

Pre tých, ktorí okúsili zodpovednosť a prestíž, je ťažké znášať podriadenosť. Jozef bol medzitým postavený do zodpovednosti vo väzení a pripravený ochotne „slúžiť“ svojim spoluväzňom. Jeho služba znamenala slúžiť potrebám iných. Nie je to druh služby, za ktorú sa získa obdiv, ale tá, ktorá je daná z Božej ruky. Jozef ju robil dobre (1.Moj. 40:4), vytrvale a s ohľadom na potreby mužov, ktorým slúžil. Neprehliadol ich stiesnenosť a spýtal sa ich na ňu. Koniec je

nám dobre známy. Naučil sa neoceniteľnú lekciu z vodcovstva: slúžiť za každých okolností s ohľadom na potreby iných.

Skúška materializmu

Sny väzňov mali za dôsledok prechod od handier k bohatstvu, neuveriteľný príbeh povýšenia, ktorého hlavnou postavou bol Jozef. V jeden deň bol vyvedený z väzenia až do paláca. Väzenské handry vymenil za odev z jemného kmentu (tu sa kment prvý raz spomína v našej Biblii); železná reťaz na jeho krku bola vymenená za zlatú. Utrpenie nahradila úcta a sláva. Dni skúšok pominuli. Alebo nie?

Mnohí veriaci zistili, že skúška úspechom je pre duchovný život ťažšia ako skúška nezdarom. Jozef bol teraz správcom faraónovho domu. Bohatstvo a hojnosť sú jeho. No prosperita ho neobrala o uctievanie Boha a hotovosť svedčiť o Ňom pred kráľmi a inými (1.Moj. 41:25, 51, 52). Nezničila jeho morálnosť, nespreneveril sa tým, že by sa obohacoval na účet faraóna. Všetko bolo vnášané do pokladnice faraónovej (1.Moj. 47:14,20,23). Prosperita nezničila Jozefovu vernosť. Zostal verným hospodárom faraónovho majetku. Neoslepila ho vidina bohatstva. Nebol

milovníkom striebra (Tít. 1:7).

Skúška pohnútky

Hlad priviedol Jozefových bratov, ktorí ho kedysi nenávideli, k sýpkam Egypta. Stretnutie Jozefa a jeho bratov jasne ukázalo motív, ktorý musí ovládať každého vodcu v Božom ľude. Vlastné ja sa musí stratiť a prvou prioritou je: „Čo je dobré pre duchovné dobro tých, ktorých vediem?“ Jozef im vo svojom srdci odpustil, no nemohol jednoducho na minulosť len „zabudnúť“. V jeho pláne však nebola pomsta. Oni proti nemu zhrešili; ale veľmi zhrešili aj voči otcovi a zranili jeho srdce. Pre ich duchovné dobro potrebovali poznať svoj hriech a byť privedení ku pokániu. Jozef zručne a múdre načasoval svoje jednanie s nimi, spolupracujúc s Bohom pri zobúdzaní ich svedomia a privádzaní ich ku pokániu.

Keď sa stretáva s voľbou medzi svojim vlastným vyvýšením a duchovným dobrom iných, nezaváhal ani na zlomok sekundy. Voľba bola jasná a ukázal srdce Bohom vycvičeného vodcu, keď v duchu Toho, ktorého predobrazoval, „mal iných za vyšších“ od seba (Fil. 2:3).

„A Hospodin riekol Kainovi: Kde je Ábel, tvoj brat? A Kain povedal: Nevie. Či som ja strážca svojho brata?“ (1.Moj. 4:9)

Boh sa pýtal: „Kde je Ábel, tvoj brat?“ Ale Kain bol vrah, ktorý bez príčiny nenávidel svojho brata a nechcel mať s ním nič spoločné. Aký je tvoj postoj k tvojmu bratovi? Neublížil si mu nejakým slovom, poznámkou, nejakým jednaním...? Pán Boh pozoruje náš bratský vzťah, či nám záleží jeden na druhom, alebo sme si na obtiaž a sme radi, keď sa nevidíme... Pán Boh nás povolal do bratského vzťahu nato, aby sme si pomáhali. Máme strážiť duše jeden druhého, vážiť si jeden druhého, viesť jeden druhého ku dobrým skutkom, niesť bremená jedni druhých a jeden druhému umývať nohy. Kain sa pýta: „Či som ja strážca svojho brata?“ Odpoveď je: Áno si, ale žiaľ namiesto starania sa o neho, si ho zabil.

Ako sa my dotýkame životov svojich bratov? „Kde je tvoj brat?“ Je to vážna otázka. Ako odpovieš na ňu?!

Plač Jeremiášov (4:1-12)

P. Harding, Škótsko

Jeremiáš nie je nazvaný plačúcim prorokom len tak. Jeho slzy boli slzy Božieho muža, ktorý bol v blízkom obecnstve s Bohom; muža, ktorý ctí Boha a slúžil k blahu Božiemu ľudu. Jeho srdce bolo zlomené, pretože Boh bol zneuctený a pretože ľud bol okradnutý o svoje bohatstvo a požehnanie, čo bol následok ich zlých ciest a bolestného Božieho trestu.

Duch proroka Jeremiáša je viditeľný v apoštolovi Pavlovi, o ktorého slzách čítame znovu a znovu. Možno sme zabudli ako sa plače pred Bohom, pretože nie sme v úzkom obecnstve s Ním. V Skutkoch 20:19 boli Pavlove slzy dôsledkom jeho služby,

Veriaci sa ako živé kamene budujú spolu, aby lokálne tvorili príbytok Boží v moci Svätého Ducha.

„ako som slúžil Pánovi s celou pokorou a mnohými slzami“. V Skutkoch 20:31 to boli slzy kvôli zboru v Efeze pre nebezpečenstvo zvnútra aj zvonku, ktorému bol zbor v Efeze vystavený. „Deň a noc neprestal som so slzami napomínať jedného každého.“ V 2.Kor. 2:4 boli jeho slzy dôsledkom vážnych neporiadkov v zbere v Korinte. „Lebo z mnohého súženia a zovrenia srdca som vám písal, s mnohými

mi slzami.“ Veci v Korinte boli na veľmi nízkej duchovnej úrovni, ale namiesto toho, aby sa rozžalili, boli nadutí. (1.Kor. 5:2) Boli telesní a necitliví na neúctu, ktorá bola učená Božiemu menu a na verejnú hanbu, ktorá bola spôsobená Kristovi. Aká hrozná pohroma bola uvedená na Pánovo svedectvo, ktoré im bolo zverené, a oni sa zdali byť ľahostajní a nevedomí svojho vlastného postavenia, a tak sa nerozžalili. No, Pavel plakal, lebo bol v obecnstve s Bohom.

Keď jestvuje medzi Božím ľuďom nízka duchovná úroveň alebo nebiblické uplatňovanie, bohobojní plačú v Božej prítomnosti a volajú k Nemu, aby spôsobil vo svätých vzrast duchovnej žiadosti po Božej sláve. Toto ukazuje, že aspoň bohobojní majú obecnstvo s Bohom.

Jeremiáš bol človekom takéhoto charakteru, v jeho srdci bola úcta k Božiemu menu a požehnanie Božieho ľudu mu bolo prvoradé. Svedectvo Božie bolo v srdci Jeremiáša drahocenné a také by malo byť aj v našich srdciach.

V Plači Jeremiášovom kapitole 4. sú štyri veci, ktoré priviedli Jeremiáša pred Boha s ťažkým bremenom na srdci a spôsobili v ňom skúmanie a slzy. Niečo podobné sa dá vidieť aj dnes ako sa píše ďalej:

Verš 1: Strata Božieho poriadku a jednoty

Jeremiáš hovorí o „rozmetaných kameňoch svätyne na rohoch všetkých ulíc“. Drahocenné kamene svätyne, ktoré mali byť spolu a tak tvoriť príbytok Boží, boli teraz rozhádzané po celom meste. Boží dom bol spustošený, Boží chrám ležal v ruinách a kamene rozhádzané. Bol to pravý opak toho, čo malo byť. To nebolo to, čo si Boh zaumienil. Peter nám ukazuje ako tento obraz uplatniť: „... i sami sa jako živé kamene budujte, duchovný dom“. (1.Pet. 2:5) Vieme, že cirkev je duchovný dom, ale aj miestny zbor nesie túto známku, „Božou stavbou ste“, „chrámom Božím ste“ (1.Kor. 3:9,16). Veriaci sa ako živé kamene budujú spolu, aby lokálne tvorili príbytok Boží v moci Svätého Ducha. Boží úmysel je, aby všetci svätí na určitom mieste boli spolu, spolu budovaní v duchovnom súlade, aby tvorili príbytok Boží a niesli spoločné svedectvo celej pravdy na Jeho slávu. Boží poriadok je jednota, súlad, „jedno srdce a jedna duša“ (Skut. 4:32), „že stojíte v jednom duchu jednou dušou spolu zápasiac za vieru evanjelia“ (Fil. 1:27). Boh určil, aby každý veriaci v zbere žil v nevyhnutnej jednote večného života, do ktorého nás uviedla predivná milosť Božia. Každý

veriaci v zbere je nevyhnutný pre iných, a všetci si majú ceniť vážnu zodpovednosť, niest' verné spoločné svedectvo celej Božej pravdy na danom mieste. Aké je hrozné, keď vidíme nesúlady, rozdelenie a zradu v hociktorom zbere. Namiesto spoločného budovania sa, rozptýlení telesnosťou, svojvôľou, horkosťou, materializmom alebo svetáctvom. Ako by sme mali žiaľovať a plakať nad takýmto stavom, ktorý je dnes medzi nami – strata Božieho poriadku a jednoty! Musíme byť na stráži pred takou stratou.

Verše 1 – 2: Strata duchovných hodnôt

„Ako stratilo zlato svoj lesk, ako sa zmenilo rýdze zlato!“ „Drahí synovia Siona vyvažovaní čistým zlatom, sú považovaní za nádoby z hlíny, za dielo rúk hrnčiarov!“ Strata Božieho poriadku a jednoty nevyhnutne viedli k strate duchovných hodnôt, následne ku strate svedectva. „Sú považovaní za nádoby z hlíny.“ V tomto verši sa kladie dôraz na hodnotenie od ľudí, na svedectvo pre tých vonku. Miestny zbor nemôže byť rozdelený zradou a pokazený telesnosťou a zároveň nestratiť duchovné hodnoty a zodpovedajúcu duchovnú silu a účinnosť vo svedectve pre Boha. Prečo je tak veľa zborov slabých? Prečo nie je svedectvo účinné? Prečo v niektorých oblastiach zbory ubúdajú? Odpoveďou môže byť strata Božieho poriadku a duchovných hodnôt. Hodnota duchovného

vývoja a bohabojného správania. Hodnota zachovávanía jednotného spoločného svedectva celej Božej pravdy k Jeho záľube a sláve. V 1.Kor. 12:25 čítame: „... aby nebolo roztržky (rozdeľovania) v tele, ale aby sa údy navzájom rovnako starali o seba.“ Ako si môže niektorý veriaci myslieť, že zradu a rozdelenia sú žiadúce, keď máme také čisté, jasné, dôrazné a jednoduché prehlásenie? Zbor v Korinte bol zlato, ale pre stratu duchovných hodnôt jeho lesk zmizol. Boli takými kresťanmi, ktorých svet mohol tolerovať alebo až obdivovať. (1.Kor. 4:8) Boli na správnom mieste, ale nie za vhodných podmienok. Vieme, že je lepšie byť zlato bez lesku, ako lesklá meď; ale zlato nikdy nebolo určené k tomu, aby bolo bez lesku. Kiežby zbory boli lesklé zlato, nesúce čisté a jasné svedectvo pravdy a Božieho charakteru! Nesmieme dopustiť, aby svet alebo hocijaké okolnosti ovplyvnili našu úctu k Božej pravde a okradli nás o duchovné hodnoty. Strata duchovných hodnôt má v nás vypôsobiť plač pred Bohom a túžbu po návrate k tým hodnotám, ktoré sú vytýčené v Božom Slove.

Verš 3: Strata duchovného záujmu

„Ešte aj šakali vynímajú prsia, nadávajú svoje mláďatá; dcéra môjho ľudu stala sa ukrutnou ako pštrosi na púšti.“ Zvieratá sa vyznačujú starostlivosťou o svoje vlastné potomstvo a poskytujú im pokrm aj na úkor

seba samých. To však nebola pravda o Božom ľude za dní Jeremiáša. Je to pravda vo dňoch, v ktorých žijeme my? Najväčšia potreba dnes je po „kňazských“ bratoch, ktorí trávia svoj čas vo svätyni v obecnstve s Bohom a ktorí nosia Boží ľud na svojom srdci. Muži, ktorí nosia pred Božou tvárou na svojich srdciach bremeno starosti o Boží ľud. Muži, ktorí sú ako matky, ktorí na svoj účet zaobstarávajú pokrm pre výživu svätých. „Ale sme boli láskaví medzi vami, sťa by kojaca matka... opatrovala svoje vlastné deti.“ (1.Tes. 2:7) Jestvuje veľká potreba po takých, ktorí by pásli stádo. „A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou.“ (Skut. 20:28) „Jeho vlastnou (krvou)“ je dôrazné a vyzdvihuje drahocennosť miestneho zboru Božiemu srdcu. To, čo je drahocenné Jeho srdcu, zveril do rúk ľudí, starších, ktorí sú zodpovední zaobstarávať pokrm pre stádo. Boh nie je ľahostajný k blahu zboru, ktorý je v ich rukách, a preto je potrebná vernosť. Kňazskí muži, ktorí nosia na svojich srdciach svätých a zastupujú – prihovárajú sa za nich, sú ako Kristus, náš Veľkňaz a Prímľuvca. Sú potrební medzi nami muži, ktorí svojou láskou k svätým a oddanosťou Kristovi budú žiť pre duchovné dobro všetkých. Ľudia s láskou, ktorí budú zachovávať veci pre Boha a snažiť sa kŕmiť svätých. Mali by sme žiaľovať nad stratou duchovného záujmu v zboroch.

Základy (11)

W. S. Stevely, Ayr

NIKDY NEZANIKNÚ

Ked' je raz niekto z Božej milosti spasený, nie je možné, aby stratil spasenie. Toto je „večná istota“ veriaceho z učenia o spasení milosťou. Kým sa toto vyučovalo v bratských zboroch, inde malo svojich odporcov. Napríklad Armáda spásy vo svojich zásadách viery uvádza: „Veríme, že zotrvanie v stave spasenia je závislé na zotrvaní vo viere v Krista“. Toto prehlásenie jasne poukazuje, že niekto môže byť dnes „v stave spasenia“ a zajtra môže byť „stratený“. Čiže človek môže spasenie stratiť a potrebuje byť znovu spasený. Toto sa vyučuje v európskych krajinách medzi mnohými letničnými, charizmatickými skupinami, aj v niektorých bratských zboroch.

Vo chvíli, keď sme vierou spasení, Boh začína v nás dielo. (Fil. 1:6)

Takéto učenie tvrdí, že istota spasenia závisí od našej vlastnej vôle. Je možné prestať byť poslušný Kristovi, a tak prísť o večný život. Ak je to pravda, potom z neba nepochádza nič trvalé a žiadna stála istota nie je možná. Všetci sme schopní hrešiť a často to aj robíme, buď vykonaním hrie-

chu, alebo nevykonaním dobrého skutku. „Keď povieme, že nemáme hriechu, sami seba zvodíme, a niet v nás pravdy.“ (1.Jána 1:8)

Je možné stratiť spasenie?

„Hlavná ťažkosť, ktorá vyplýva z učenia o možnosti stratiť spasenie je tá, že ak je to pravda, bude to znamenať, že dielo Krista nie je dostatočné, aby plne a konečne vyriešilo otázku hriechu. Ak je k Jeho smrti za mňa na Golgote potrebný ešte prídavok z mojej strany - zachovávanie určitých štandardov, potom Jeho obeť nebola úplná. Ak bez môjho pričinenia nie je Jeho obeť dostatočná na to, aby ma Boh vpustil do neba, potom je nedokonalá.

Že sme spasení nato, aby sme konali dobré skutky, je v zhode s Písmom; ale že sme spasení dobrými skutkami, nie je podľa Písma. (Tít. 2:14; 3:5)

Vedú sa debaty o tom, že výraz „poslušná viera“ nie sú „dobré skutky“. Za prídavným menom „poslušná“ je snaha vyjadriť niečo viac ako „poslušnosť viery“. Keď počujem evanjelium a poslušne odpoviem na výzvu činiť pokánie a veriť - to je „poslušnosť viery“ (Rim.

16:26). Ale „poslušná viera“ predpokladá, že je potrebné niečo viac a že zlyhanie v tom vedie vraj k strate spasenia.

Debaty okolo terminológie nemenia nič na nebiblickom základnom tvrdení, že človek v jednej chvíli spasenie môže mať a v druhej chvíli ho nemať.

Istota spasenia

Pán Ježiš bol jednoznačný: „Ja im dávam večný život“: Ich istota záleží na tom, že sú v Jeho ruke a v ruke Jeho Otca. A tak môže povedať: „Nezahynú na veky.“ (Jána 10:28) Moje spasenie závisí na Ňom, nie na mojom držaní sa Jeho. Jeho schopnosť spasiť pramení zo skutočnosti, že ako Dobrý Pastier položil svoj život za Svoje ovce.

Pavel si bol vedomý, že „vo mne (t.j. v mojom tele) neprebýva dobré.“ (Rim. 7:18) Mal tak ako ja a vy hriechne telo. To je v kontraste s Pánom, ktorý „prišiel v podobnosti tela hriechu“. (Rim. 8:3) Napriek svojmu hriechnemu telu Pavel uvádza rad udalostí, ktoré sú podľa Božieho zámeru a vôle považované za úplné, hovoria o istote konečného spasenia bez možnosti človeka niečo na tom zmeniť. Sú to pre nás známe

slová: „A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.“ (Rim. 8:30) Byť ospravedlnený (byť v pozícii spasenia) je teda zárukou slávy. V kontexte spojenie „byť oslávený“ znamená byť „pripodobnený obrazu Jeho Syna.“ (Rim. 8:29) To je konečný Boží cieľ pre nás. Vo chvíli, keď sme vierou spasení, Boh začína v nás dielo. (Fil. 1:6) A Boh ho dokoná a zachová až do „dňa Ježiša Krista“, keď budeme skutočne ako On.

To všetko je výsledkom Božej milosti. Láska Otca a láska Syna je daná hriešnikom, ktorí si ju nezaslúžili. Nič nás nemôže odlúčiť od tej lásky. Boh je ten, ktorý ospravedľňuje a Kristus je ten, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, aby sa prihovárал za nás. Takto Pavel učil Rimanov. A my tomu veríme.

Prečo učiť o neistote?

Prečo teda povstalo učenie, že je možné stratiť spasenie? Hlavná príčina je pochopiteľná túžba povzbudiť svätý život a zaistiť, aby tí, ktorí vzývajú meno Pánovo odstúpili od nepravosti. Hovorí sa, že záruka večnej istoty spôsobuje, že človek je viac náchylný zľahčovať si hriech. Ved' čo na tom, ak človek zhreší?

Pravda, že raz spasený znamená byť spasený na veky, nevedie k záveru, že teraz môžeme robiť, čo sa nám ľúbi.

Bezstarostným hrešením sa nedáva príležitosť Bohu dokazovať milosť. Ale: „lebo ved', ktorí sme zomreli hriechu – jako budeme ešte žiť v ňom?“ (Rim. 6:2) Pavel cítil odpor k hriechu, kvôli ktorému o sebe hovoril „biedny ja človek“ (Rim. 7:24). Pavel nikde a nikdy nezľahčoval hriech, ale káral hriech a nabádal k pokániu, pretože „Boh zvestuje všetkým ľuďom všade, aby činili pokánie“. (Skut. 17:30) Pravé pokánie umožňuje vidieť, aký je hriech hrozný v Božích očiach. Ako by mohol niekto žiť v hriechu, keď „Kristus zomrel za nás“? Sme stotožnení s Ním v Jeho smrti, takže „náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu, čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu.“ (Rim. 6:6)

No učenie, ktoré hovorí, že je možné, aby veriaci dosiahol postavenie úplnej praktickej svätosti už tu na zemi, zabudlo vziať do ohľadu našu vlastnú slabosť. Vyhýbaním sa veľkým vonkajším hriechom vo svojom živote si môžeme myslieť, že robíme dobre, ale rovnako zlé sú aj závišť, pýcha, zlá žiadosť a iné hriechy podobné týmto.

Veriaci nezostáva v hriechu

Veriaci nemá žiť bezstarostný život hriechu, ako bol zvyknutý. To je zdôraznené v 1. Jána 3:6: „Nikto, kto zostáva v ňom, nehreší, a nikto, kto hreší,

ho nevidel ani ho nepoznal.“ Tu Písmo predkladá nasledovnú myšlienku: ak človek po vyznaní spasenia trvale hreší a bez výčitiek svedomia a potreby vyznania hriešneho spôsobu života v ňom pokračuje, je to dôkaz, že nebol spasený.

Bolo niekoľko druhov pôdy. Prirodzenosť pôdy sa nakoniec ukáže v donášaní úrody.

Byť spasený neznamená len nerobiť určité veci! Byť spasený znamená mať správanie podobné Kristovi. Podobnosť o rozsievачovi a semene je poučné. Bolo niekoľko druhov pôdy. Napriek prvým náznakom úrodnosti zarodila len jedna. Ostatné nepriniesli nič, pretože neboli zúrodnené. Tu sa nehovorí o tom, ako sa časom stáva z dobrej pôdy kamenistá, trnistá, ale o tom, že prirodzenosť pôdy sa nakoniec ukáže v donášaní úrody. Z učenia Spasiteľa, aj zo skúseností je potvrdené, že jestvuje duševné nadšené prijatie evanjelia bez viery a vnútornej premeny (bez koreňa).

Povrchné vyznanie

Povrchné vyznanie sa podporuje v prípadoch, keď kazateľ zjednoduší spasenie na akt písomného súhlasu - dopísaním mena pod určitý obsah alebo akt neosobného opakovania modlitby. Za určitých podmienok môžu byť takéto spôsoby vhodnými prostried-

kami, ale je nevyhnutné, aby boli sprevádzané opravdovým pokáním človeka. To si vyžaduje jasné učenie o nesmiernej hriechnosti hriechu. (Rim. 7:13) Je dôležité pochopiť, že každý hriech je pre Boha ohavný.

Apoštolovi Jánovi bolo jasné, že človek môže mať istotu. Svoj prvý list píše „...vám veriacim v meno Syna Božieho na to, aby ste vedeli, že

máte večný život...” (5:13) Súc „povolání”, a tak „ospravedlnení” a viazaní k sláve, dôležité je, aby „sme tým väčšmi snažili sa robiť si pevným svoje povolanie a vyvolenie”. (2.Pet. 1:10) To robíme tým, že náš život preukazuje kresťanské cnosti. Nedokazujeme sa takto Pánovi – lebo On zná tých, ktorí sú jeho. „Ja znám svoje ovce.” (Jána 10:14) Ale cnosťami dokazuje-

me ľuďom, ktorí pozorujú naše správanie, že sme Božie deti a rovnako poskytujú istotu aj nám samým. Správne pochopená „večná istota” nepovzbudzuje rozpustilý život, ale dôveru Bohu a snahu žiť a pracovať pre Boha. Nerobíme to preto, aby sme si udržali spasenie, ani zo strachu, že by sme mohli byť stratení, ale aby sme sa ľúbili Tomu, ktorému dôverujeme.

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (3)

David McAllister, Livingstone, Zambia

3. DOSLOVNÝ VÝKLAD PÍSMO

Veríme, že každý oddiel Písma má byť vykladaný podľa kontextu a historicko-gramaticky, berúc do ohľadu jeho obsah a porovnávajúc ho s inými oddielmi Písma. Inými slovami, Písmo mieni to, čo hovorí, a hovorí to, čo mieni. Ak opustíme tento princíp, vtedy môže Písmo znamenať to, čo si myslí alebo si predstavuje čitateľ.

Mnohí, ktorí popierajú tisícročné kráľovstvo, veria v úplné vnuknutie Písma a toho sa držia všeobecne. Pre mnohé hlavné učenia (ako narodenie z panny a vzkriesenie) veria, že Písmo myslí to, čo hovorí. Ale ohľadom proroctiev pre budúcnosť, opúšťajú tento spôsob a nahrádzajú ho alegorickým, ktorý zduchovňuje jasné prehlásenia Písma, a potom ich vysvetľujú podľa vlastných predstáv a želaní. V tomto článku sa budeme snažiť poukázať na niektoré nedôslednosti takého spôsobu výkladu.

V 1.Mojžišovej 12 – 15 dal Boh Abrahámovi mnohé zaslúbenia: že bude mať dediča; že bude otcom mnohých národov; že z neho vyjdú králi; že jeho potomkovia budú otrokmi v Egypte; že

vyjdú z toho otroctva. Všetky tieto zaslúbenia boli doslovne splnené. Môžeme očakávať, že aj sľuby týkajúce sa zeme, ktoré sú časťou tej istej zmluvy, budú tiež doslovne naplnené. Dôslednosť výkladu si to vyžaduje.

Vzhľadom na zaslúbenia Abrahámovmu „semenu“ v tých istých oddieloch, tí, ktorí popierajú tisícročné kráľovstvo v snahe uplatniť ich na Cirkev, poukazujú na novozákonné texty, v ktorých sa používa výraz „semeno Abraháma“ a znamená všetci veriaci a hovoria, že tieto zaslúbenia sa týkajú Abrahámovu duchovného semena a nie pre jeho doslovných potomkov. Ale doslovnosť výkladu také niečo nepripúšťa. V 1.Mojžišovej 15:13 mu Boh povedal: „Tvoje semeno bude pohostínom v zemi, ktorá nebude patriť im.“ Toto je pobyt Izraela v Egypte a hovorí o jeho doslovných potomkoch. Zaslúbenia zmluvy boli dané aj Izákovmu „semenu“ (1.Moj. 17:19) a Jakobovmu „semenu“ (28:13). To musia byť doslovní potomkovia a nemôže to znamenať novozákonní veriaci, keďže my nie sme nikde spomenutí ako

„semeno Izáka“ alebo „semeno Jakoba“. Ďalšie miesta, kde sa hovorí o semene v 1.Mojžišovej sú: 7:3; 9:9; 38:8; 46:6; a 48:11,19. Každé s nich sa vzťahuje na doslovných potomkov. Na podklade dôslednosti zmienky v Božej zmluve sa musia vzťahovať tiež na Abraháma.

Zaslúbenie dané Dávidovi, že „jeho trón bude stáť pevne až na veky“ (2. Sam.7:12-16), sa vrylo aj do iných prorociev a boli doslovne naplnené (že bude mať syna; že ten syn postaví chrám; že bude trestaný za nepravosť, ale že Božie milosrdenstvo nebude odňaté od neho). Dávid očakával doslovné naplnenie celého proctva (v. 18-29) a na základe doslovného významu môžeme aj my očakávať doslovné naplnenie.

Ďalšie oddiely zo Starého Zákona (ako: Žalm 22; Iz.7,11,53,61; Mich. 5), ktoré predpovedajú Kristov prvý príchod (že bude potomok Dávida; že sa narodí v Betleheme; že sa narodí z panny; opisujú Jeho zemskú službu; podrobnosti o Jeho utrpení a smrti), boli doslovne naplnené. Taktiež v Starom Zákone sú početné oddiely o Jeho druhom príchode, Jeho návrate na zem, o súdoch, o požehnaní budúcnosti Izraela, z ktorej budú požehnaná prúdiť von ku národom a o čase neslýchaného pokoja a spravodlivosti. Tieto sú často spojené s proroctvami o Jeho prvom príchode (ako Izaiáš 61). Nepopierame doslovné naplnenie Izaiáša 53 pri Jeho prvom príchode. Ako by sme potom mohli popierať doslovné naplnenie Izaiáša 11 pri Jeho druhom príchode? Nemá zmysel hovoriť, že keď proroci písali o Jeho prvom príchode, bolo to myslené doslova; ale keď písali o Jeho druhom príchode, malo to duchovný význam.

Podme teraz do Nového Zákona, kde je v Lukáša 1:31 Márii povedané, že počne a porodí Syna a nazve Jeho meno Ježiš. Nepochybujeme o doslovnom výklade týchto slov. Hneď za tým čítame: „a Pán Boh mu dá trón Dávida, jeho otca, a bude kralovať nad domom Jakobovým až na

vek, a jeho kráľovstvu nebude konca.“ (v.32,33) Popierateľ tisícročného kráľovstva to nemôže vysvetľovať oboma spôsobmi. Ak uznáva podrobnosti o Pánovom narodení ako doslovné, vtedy musí tiež uznať aj kralovanie nad Izraelom na tróne Dávida ako doslovné.

Popierateľ sa snaží poprieť doslovné tisícročné kráľovstvo tvrdením, že kniha Zjavenia Jána je plná symbolov. No podľa vyššie uvedeného, opustil doslovný výklad dávno predtým, než prišiel ku Zjaveniu Jána!

Nakoniec, uvážme odmietanie doslovného významu Zjavenia 20. Urobiť tak na podklade toho, že Zjavenie Jána je plné symbolov, nie je možné. Áno, jestvuje mnoho symbolov, ale symboly ukazujú na veci, ktoré sú doslovné. Napríklad v 1:12 „svietniky“ sú symboly, ale ukazujú na niečo skutočné - sedem zborov (v.20), „Baránok“ (5:6) je Pán Ježiš Kristus, hoci On nie je doslovne ovca. Používanie obrazu neruší skutočnosť toho, čo je zobrazené. Tak aj v kapitole 20:1 „reťaz“ (napríklad) je obrazná, ale zviazanie satana (ktoré ona predstavuje) je skutočné. Používanie predstáv - obrazov obohacuje Písma a prehľbuje náš pohľad do nich, ale neruší skutočnosť doslovných udalostí, ktoré sú opísané.

Ten, kto popiera tisícročné kráľovstvo nie je konzistentný vo svojom výklade Písma, keď všeobecne používa doslovný význam, ale pre proctvá alebo prinajmenšom pre niektoré proroctvá ho vymieňa za alegorický spôsob. Nie je konzistentný vo výklade prorociev. Keď sa to týka prvého príchodu Pána, berie to doslovne, ale keď to má spojenie s Jeho druhým príchodom, opúšťa doslovný spôsob.

Keď používame rovnaký spôsob výkladu, historicko-gramatický spôsob, vtedy môžeme uzavrieť, že doslovné tisícročné kráľovstvo v budúcnosti bude, keď bude Kristus vládnuť nad týmto svetom.

Pán Boh mu dá trón Dávida, jeho otca, a bude kralovať nad domom Jakobovým až na veky, a jeho kráľovstvu nebude konca.

Jotámovo podobenstvo (5)

T. Ratcliffe, Wimborne

BODLIAK (ZIZYPHUS SPINA-CHRISTI) (SUDCOV 9:1-21)

Jotám vo svojom podobenstve pripodobňuje Abimelecha, syna Gedeonovej ženy, ku škodlivému bodliaku. „Bodliak“, o ktorom sa hovorí v Jotámovom podobenstve, je – „Zizyphus spina Christi“, najnebezpečnejšia zo všetkých rastlín s akou možno dôjsť do styku.

Židovské slovo pre bodliak v knihe Sudcov 9:14-15 je „atad“, čo znamená: bodnúť; urobiť rýchlym; zabezpečiť; bodliak a trňový krík. V Starom zákone sa vyskytuje okrem tohto miesta, už iba jediný raz, v Žalme 58:10 (ako bodliak). Tento žalm hovorí o Dávidovi, ktorý bol vystavený útlaku a nepriateľstvu; tiež hovorí o Božom zásahu v prospech bohabojného ostatku. 10. verš tohto žalmu naznačuje rýchlosť súdu, „... prv ako pocítia ich hrnce horiaci bodliak“. Žalm potvrdzuje, že tento bodliak s jeho 5 cm dlhými trňami sa používa nato, aby spôsoboval bolesť a aby ničil. Abimelechovým cieľom bolo prebodnúť synov Izraelových; držať ich v reťaziach a vládnuť nad nimi pre svoj vlastný zisk. Z Jotámovho podobenstva je pre nás poučné to, že charakter a rast bodliaka je typickým obrazom beznádejne zlej prirodzenosti človeka. Nikdy nesmieme zabudnúť, že „stará prirodzenosť“ je ešte stále s nami, kým sme tu na zemi a je na nás zaistiť, aby sa neprejavovala ani vo svete, ani medzi svätými Božími ľuďmi. Apoštol Pavel si bol denne hlboko vedomý tohto rizika, a podľa toho aj vyzýva svätých (Rim. 6:6; Efež. 4:22; Kol. 3:9-10).

Mali by sme vždy pozorne zvážiť náš postoj k bratom a sestrám v Kristovi; a podobne ako oliva, fík a vinič vždy byť ochotní viac slúžiť než vládnuť. Pán Ježiš povedal: „Lebo som vám dal príklad, aby ste, jako som ja vám učinil, aj vy tak činili. Ameň, ameň vám hovorím, že sluha nie je väčší ako jeho pán, ani posol nie je väčší ako ten, kto ho poslal.“ (Jána 13:15-16) Pavel napísal: „Nerobiac ničoho zo sváru ani z márnej chvály, ale v pokore majte jedni druhých za vyšších od seba nehládaj každý

len na svoje, ale každý aj na to, čo je iných. Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi.“ (Fil. 2:3-5). Je pravda, že spoluveriaci sú oživení božskou prirodzenosťou, ale vzhľadom na slabosť tela sa vlastnosti starej prirodzenosti občas prejavujú aj pri Božích svätých.

Ak by bol niekto natoľko nerozumným a ukryl by sa pod bodliak, jeho dlhé, trnité výhonky by zakrátko na kúsiky dotrhali odev človeka a spôsobili mu zranenia. Rast bodliaka je podobný cieľu Abimelecha; zajať, držať v otroctve a vládnuť; a preto povedal: „Podťe, utečte sa do mojej tône.“ (Sud. 9:15) Bratia, ak niekto prejavuje také nedostatky, treba k nemu pristupovať s krajnou ostražitosťou, lebo taký človek nevie spolunažívať s ostatnými, spôsobuje mnoho bolestí ako bodliak. Skryť sa v jeho tieni by znamenalo nešťastie. V čase nepokoja a skúšok takíto bratia neposkytujú úľavu, potešenie ani ochranu, a miesto budovania, spôsobujú svätým škodu v ich raste.

Bežné listy na rastlinách sú ako miniatúrne továrne. Procesom známym ako fotosyntéza menia živné látky, ktoré získavajú zo zeme koreňom a stopkami, na rastlinné tkanivo, ovocie a semená. Energiu, ktorú listy potrebujú na svoju vitálnu funkciu, ťazia priamo a výlučne zo slnečného žiarenia. Tak je to aj s veriacimi: život poskytujúca energia pre duchovný rast, pre uplatňovanie darov a pre prinášanie ovocia sa získava jedine od Syna v nebi mocou Svätého Ducha. Trne na druhej strane sú modifikované palisty, nemajú žiadnu výrobnú funkciu, a preto neťahajú energiu zo slnka. Jediný účel bodliaka s jeho trňami je povyšovanie samého seba a nadvláda, ktoré ubližujú iným. Dbajme, aby duch Abimelecha nepovstal medzi nami.

Tí, ktorí sú v podobenstve podobní olive, fíku a viniču, opatrujú svoje dary a nevzdávajú sa svojich darov. Nechcú panovať bez božskej autority, ale radšej si zvolia byť užitoční a slúžiť Bohu ako byť veľkými v očiach ľudí. Kiežby duch olivy, fíka a viniča bol v každom z nás!

Poskytnite miesto tomuto mužovi

Dennis Stickfort, Dunkerton, IA

MARDOCHEUS

Pred česťou ide pokora. Posúďte hodnoty Mardochea. (Ester 2:5) Bol Židom z pokolenia Benjaminovho. Nebol obyčajným občanom na hrade Súsan. Bol jedinečný, bol oddelený kvôli svojmu pôvodu, ako by mal byť aj každý veriaci. Mardocheus nerobil kompromis, ani sa nepripojil k iným, aby bol pokoj; žil ako cudzinec a pútnik stojac za svojho Boha vo vzdialenej krajine.

Mardocheus mal odvahu stáť v nepriateľskej krajine a protiviť sa rozkazu kráľa.

Jeho starostlivosť a súcit

Mardocheus sa podobal Kristovi, keď prichýlil príbuznú, ktorá nemala domov, nemala rodičov, ani prostriedky, aby mu zaplatila. (Ester 2:7) Nestál o česť; robil len to, čo bolo správne ako Pán Ježiš, ktorý povedal: „Keď strojíš obed alebo večeru, nevolaj svojich priateľov ani svojich bratov ani svojich príbuzných ani bohatých susedov, aby ťa snád aj oni zato nepozvali, a mal by si odplatu. Ale keď robíš hostinu, povolaj chudobných, chromých, krivých a slepých a budeš blahoslavený pretože

ti nemajú čím odplatiť, lebo ti bude odplatené pri vzkriesení spravodlivých.“ (Luk. 14:12-14)

Jeho charakter

Jeho charakter bol viditeľný v každodennom chodení. Dôsledne žitý život je viac ako ten, o ktorom sa iba rozpráva. Mardocheus žil pre iných. Aké svedectvo! Jeho skutky boli zaznamenané a potvrdené (2:23) v kráľovej knihe pamäti a letopisov. Ako aj v záznamoch Kráľa kráľov. Hoci teraz ešte nepoznáme význam, všetko, čo sme vykonali, bude zjavené v Božom čase. Toto je povzbudzujúca, ale aj napomínajúca pravda.

Jeho odvaha

Treba mať odvahu stáť sám. (3:2) Mardocheus mal odvahu stáť v nepriateľskej krajine a protiviť sa rozkazu kráľa. Nestál, aby získal česť pre svoje vlastné meno, ale pre Boha, v ktorého veril a ktorého Slovo poslúchal. Pravý človek vie, čo znamená plakať. Mardocheus plakal hlasným a horkým plačom. (4:1) Neplakal kvôli svojmu hriechu, ani nenariekal nad svojou budúcnosťou, ale plakal kvôli chysta-

nému utrpeniu Pánovho ľudu. Pán Ježiš hovoril, keď išiel na kríž: „Neplačte nado mnou, ale plačte sami nad sebou a nad svojimi deťmi.“ (Luk. 23:28)

Jeho rada

Treba byť múdrom človekom na poskytnutie rady, ale ešte múdrejším pre prijatie rady. Mardocheus vykonal všetko tak, ako mu rozkázala Ester. (4:17) Ester išla pred kráľa a Mardocheus išiel na modlitbu na svoje kolena. A prišiel čas odmeny. V tejto knihe, v ktorej sa Božie meno nespomína, Boh mocne pôsobí a bohate odmeňuje Svojho verného služobníka Mardochea. Zaujal najnižšie miesto a teraz je požiadaný, aby vystúpil vyššie. „Čo sa má urobiť mužovi, ktorého chce kráľ ctiť?“ Nepriateľ Háman, ktorý sa snažil o jeho smrť, vyslovuje odmenu, ktorú očakával pre seba. Mardocheus je oblečený do kráľovského rúcha (6:8) a korunovaný. (8:15) „Lebo Žid Mardocheus bol... vzácny celému množstvu svojich bratov, hľadajúci dobro svojho ľudu a hovoril to, čo donášalo pokoj všetkému jeho semenu.“ (10:3) Aký koniec! Aký obraz nášho Pána Ježiša Krista!

Elizeovo spoločenstvo (2.Král. 2) (3)

J. Griffiths, Treorchy, Wales

Toto bol Eliášov posledný deň na zemi. Mal byť vzatý do neba. Čo robil? Robil to isté ako robieval v každý iný deň svojho života. Poslúchal Hospodinovo vedenie. „Lebo Hospodin ma poslal“ sa opakuje až trikrát (v.2,4,6). Chceli by ste niečo zmeniť, keby ste vedeli, že Pán príde dnes?

Eliáš navštevuje školy prorokov v Gilgale, Bétele a Jerichu poslednýkrát predtým, ako prejde Jordán a vystúpi na nebo. Kde je Elizeus? Nasleduje tesne svojho pána. Na slová Eliáša, že ho Hospodin poslal, Elizeus prehlasuje: „... neopustím ťa.“ Kiežby nám Boh zachoval vedomie Pánovho vedenia a blízkosť spoločenstva, keď nasledujeme nášho Majstra každý deň vo svojich životoch!

Tak, ako Eliáš a Elizeus postupovali od Gilgala ku Jordánu, tak môžu aj veriaci pokročiť k svojmu cieľu uplatnením duchovného ponaučenia z významu mien a histórie miest, ktoré títo dvaja mužovia navštívili.

GILGAL („ODVALENISKO“)

Tu sa začala ich cesta. Bolo to historicky prvé miesto táborenia Izraela v Kanaáne. Jozua tu obrezal ľud a Hospodin povedal: „Dneska som z vás odvalil pohanu Egypta.“ (Joz. 5:3, 9)

Novozákonný komentár k obrezaniu je v Kološanom 2:11: „V ktorom ste aj obrezaní obriezku, nie učenou rukou, vo svlečení tela hriechov ľudského tela, v obriezke Kristovej.“ Toto nám hovorí, čo Boh urobil raz navždy skrze vyťatie Krista na Golgote vo vzťahu k celému telu, t. j. telesné a zlú sklony, ktoré sa prejavujú skrze naše telá. Praktická strana obrezania je: „Teda mŕtvite svoje údy, ktoré sú na zemi, smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadosť a lakomstvo, ktoré je modlárstvom.“ (Kol. 3:5) V praxi sú tieto veci veľmi živé. Musíme svoje telo a jeho žiadosti podriadiť tak, že ich považujeme za mŕtve.

Pavel píše podobne aj Filipänom (3:3): „Lebo my sme obriezku, ktorí Duchom Božím slúžime Bohu a chválime sa v Kristu Ježišovi a nedúfame v tele.“ V parlamente môže hlasovanie o nedôvere vlády zrušiť vládu a priniesť politické víťazstvo. Podobne, hlasovanie o nedôvere telu zo strany veriaceho prinesie duchovné víťazstvo.

Keď sa raz národ podrobil obrezaniu v Gilgale, nasledovali ďalšie požehnania. Veľká noc sa slávila po prvý raz od púšte Sinaj. Pokrm sa zmenil z manny na staré obilie zeme a Jozua dostal zjavenie Boha, „ako Knieža vojska Hospodi-

novho“. Len vtedy, keď sa podriadieme zjavenej mysli a vôli Božej, môžeme očakávať ďalšie požehnanie.

Telo nemá žiadnu hodnotu pre Boha a ani nie je pomocou pre duchovný prospech veriaceho. „Poznaj svojho nepriateľa“, je Mojžišova rada. Telo nemôže byť eliminované, ale môže byť umŕtvené - držané v smrti.

BÉTEL („DOM BOŽÍ“)

Po ceste dlhej asi pätnásť míľ, prišli Eliáš a Elizeus do Bétela, ktorý sa predtým volal Lúz. Tu Abrahám postavil svoj oltár a tu sa odohralo Jakobovo „obrátene“ vo veku 77 rokov. Zážitok Jakoba opísaný v 1.Moj. 28 ho naučil, akú hodnotu má Božia prítomnosť, Božie zaslúbenie a Božia ochrana. V kapitole 35 spôsobila čistota Boha Bétela to, že sa Jakob zbavil modiel, ktoré zakopal v Siche pod dubom. Modly zahŕňali medziným aj domácich bohov, ktorých Ráchel ukradla od Lábana, pri odchode z Pádarama, ako aj ostané modly nahromadené cestou členmi rodiny a služobníkmi. Božia svätosť by nás mala chrániť pred prerušovaním vernosti. Ján nás povzbudzuje v poslednom verši svojho prvého listu: „Dieťatká, chráňte sa modiel! Ameň.“ Pavel spomína modlár-

stvo medzi skutkami tela, čo je opak ovociu Ducha. (Gal. 5:20) „Lakomstvo, ktoré je modlárstvom“, hovorí Pavel v Kol. 3:5. Čokoľvek, alebo ktokoľvek nahrádza Krista v láske veriaceho, je modlou.

**Najdrahšia modla, ktorú poznám,
Čokoľvek to bolo,
Pomôž mi zosadiť ju z jej trónu,
A uctievať len Teba.**

JERICHO („MESTO MESIACA“)

Po ďalších pätnástich míľach prišli Eliáš a Elizeus do Jericha. Mesto zlorečené Jozuom bolo znova vybudované o 400 rokov neskôr Chielom Bételským, za kralovania bezbožného kráľa Achaba. Mestá v Písme nám často predstavujú rôzne aspekty sveta. Jericho predstavuje svet podrobený zlorečenstvu. Bola to prvá prekážka pre Izraela, ktorá mala byť zdolaná v zemi Kanaána. Vierou padli múry Jericha, keď ich obchádzali za sedem dní.“ (Žid. 11:30) Svet je ďalším

nepriateľom veriaceho. O jeho príťažlivosti sa presvedčil Démas, keď opustil Pavla vo väzení, zamilujúc si tento svet. (2.Tim. 4:10) Sme vystríhaní pred priateľstvom so svetom. To je duchovné smilstvo; tvrdíme,

že sme pripojení ku Kristovi a flirtujeme s týmto svetom. Počas svojho príhovoru vo vrchnej dvorane Pán povedal: „Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet.“ (Jána 16:33) V 1.Jánovom liste 5:4 čítame: „Lebo všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom, a toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom – naša viera.“ Viera je víťazstvo, ktoré víťazí nad svetom.

JORDÁN („ZOSTUPUJÚCI“)

Ďalších päť míľ cesty priviedlo Eliáša a Elizea ku rieke Jordán. Izrael prešiel cez Jordán, keď konečne opustili púšť a vstúpili do zaslúbenej zemi. Nášho Pána pokrstil Ján v Jordáne. Rieka zostupovala dolu

do Mŕtveho mora, čo zobrazuje smrť. V prípade Izraela to bol koniec Egypta a potulovania sa púšťou, a začiatok nového života v Kanaáne. Pozerajúc sa späť na Svoj zážitok v Jordáne a napred na kríž, náš Pán povedal: „Ale mám byť pokrstený krstom, a jaký som stiesnený, dokiaľ sa nesplní.“ (Luk. 12:50)

Títo dvaja muži prešli Jordán spolu: sluha sa vrátil, aby pokračoval vo svojej službe v moci Ducha; pán odišiel do neba. „S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus.“ (Gal. 2:20) „Vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu... aby sme viacej neslúžili hriechu.“ (Rim. 6:6) Z Božieho pohľadu sme zomreli obrazne s Kristom, keď On zomrel na kríži.

Telo v Gilgale, modly v Bétele, svet Jericha a veľké „JA“ pri Jordáne, to všetko musí byť odstránené, ak máme robiť duchovný pokrok v Božích veciach.

„Ale to vedz, že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy.“ (2.Tim. 3:1)

Tento svet prešiel v posledných rokoch dramatickejšími zmenami ako kedykoľvek predtým. Strach ovláda jeho obyvateľov v každej časti zeme. Veľké povodne, zemetrasenia, hlad, choroby, ako aj vláda teroru, ktorý nemá obdoby v dejinách sveta. Vodcovia národov strávili množstvo času v mierových rokovaníach a mnoho úsilia na preklopenie rozdielov medzi bohatými a chudobnými, ktoré spôsobujú vojny, prelievanie krvi a trápenie.

Svet sa blíži k svojmu záveru a náš Pán príde skoro. Jediné skutočné miesto bezpečnosti je v poznaní Ježiša Krista ako Spasiteľa a Pána.

Osobná viera

Dr. W. J. Matthews

Medzi mnohými mätúcimi otázkami nie je žiadna, ktorá by sa mohla v dôležitosti rovnať dvom veľkým otázkam: Môže byť človek spasený a vedieť to? Človek sa môže myliť v mnohých veciach a neutrpieť vážnu stratu, ale ak urobí chybu v spasení svojej duše, je to chyba, ktorá má dosah na večnosť. „Lebo čo osoží človekovi, keby získal čo hneď i celý svet a svoju dušu utratil.“

Život so všetkými jeho starosťami sa mína a všetci ním nejakou prechádzajú, ale smrť nie je koniec všetkého, lebo ak človek zomrie vo svojich hriechoch, nasleduje súd. „A jako je uložené ľuďom zomrieť, a potom súd. (Žid. 9:27)

To, že je táto významná otázka dôležitá pre všetkých je jasné zo skutočnosti, že každý má vo svojom živote čas, keď vážne premýšľa o večnosti a väčšina ho má v rannom období svojho života. Príčinou je, že Svätý Duch je na svete, aby usviedčal ľudí o hriechu, spravodlivosti a súde. (Jána 16:8) No vo väčšine prípadov sú tieto snaženia Ducha pustené bokom, až kým srdce nezatvrdne a svedomie je ukolísané svetskými radovánkami, zlou spoločnosťou a myseľ zaujatá svetskými starosťami. A okrem toho „boh tohoto sveta (diabol) oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvetlenie evanjelia slávy Kristovej, ktorý je obrazom Boha.“ (2.Kor. 4:4) Preto mnohí ľudia prídu k záveru, že je nemožné, aby bol človek spasený a vedel o tom už v tomto živote. Beda! Toto je žalostné postavenie mnohých, ktorí sa nakoniec uspokojia bez ďalšieho premýšľania, až kým sa prebudia vo večnosti. Potom súd! Milý čitateľu! Zastaň a polož si otázku: „Ako to bude so mnou v

ten hrozný deň?“ V podobenstve o súdení národov čítame: „A títo pôjdu do večného trápenia, ale spravodliví do večného života.“ (Mat. 25:46) a v 2. liste Tesaloničanom 1:7-9 sme vystríhali, že „sa Pán Ježiš zjaví z neba s anjelmi svojej moci, v plamennom ohni dávajúc pomstu tým, ktorí neznajú Boha, a tým, ktorí neposlúchajú evanjelia nášho Pána Ježiša Krista, ktorí ponosú pomstu, večné zahynutie, preč od tvári Pánovej a od slávy jeho mocnosti.“

Ale to je nie Božia vôľa, aby ľudia takto zahynuli, lebo prichystal spasenie pre všetkých, ako je napísané: „Lebo sa zjavila milosť Božia spasiteľná všetkým ľuďom.“ (Tít.2:11) A zase: „Ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy, lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš, ktorý dal sám seba ako výmenné za všetkých.“ (1.Tim. 2:4-6) A preto: „... zjavil sa raz navždy na odstránenie hriechu raz navždy.“ (Žid. 9:26)

Ešte je napísané: „Jako že Boh bol v Kristovi mieriac so sebou svet.“ (2.Kor. 5:19) „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16) A apoštol Pavel vraví: „Ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20)

Mnohé iné miesta Písma by sa mohli uviesť, aby ukázali, že si Boh praje spasenie všetkých ľudí a nikto nemusí zahynúť. Každý jednotliviec je zodpovedný prijať to osobne pre seba, a tak si ho privlastniť cez osobnú vieru v Pána Ježiša Krista a Jeho dielo na kríži.

Chceme zdôrazniť skutočnosť, že spasenie je bezplatný dar od Boha, ktorý sa prijíma len

Spasenie sa nedostáva prostredníctvom nejakého vnútorného pocitu, ale len vierou v Krista a Jeho dokonané dielo. .

vierou: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“ (Efež. 2:8-9) Napriek tomu je medzi ľuďmi rozšírená myšlienka o dôležitosti pocitu pre spasenie. Spasenie sa nedostáva prostredníctvom nejakého vnútorného pocitu, ale len vierou; čo znamená, jednoduché spoľahnutie sa na Krista a Jeho dokonané dielo. Pre svoje spasenie nemožno nič robiť; spasenie nie sú pocity; len sa zver Kristovi. Keď žalárnik vo Filipách padol pred Pavla a Sílasa a povedal: „Pánovia, čo mám robiť, aby som bol spasený?“, odpovedali mu: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom. A hovorili mu Slovo Pánovo i všetkým, ktorí boli v jeho dome.“ V tú noc bol spasený a Slovo Pánovo mu poskytlo istotu spasenia, lebo je napísané: „A plesal s celým domom uveriac Bohu.“ (Skut. 16:31-34) Apoštol Ján povedal: „To som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho nato, aby ste vedeli, že máte večný život a aby ste verili v meno Syna Božieho.“ (1.Jána 5:13)

Niekedy zaznie otázka: „Je možné, aby bol niekto spasený a nevedel o tom?“ Keď vieme, že obnovenie a obrátenie k Bohu je práca Svätého Ducha v duši a že „On svedčí nášmu duchu, že sme Božie deti,“ (Rim. 8:16) a že „ak je niekto v Kristovi je novým stvorením, staré veci sa pomínuli a všetko je nové“ (2.Kor. 5:17), nemôžeme pochopiť, ako by sa táto práca Svätého Ducha - vnútorná a vonkajšia - mohla uskutočniť bez toho, aby dotýčny o tom nevedel.

Zmena je opísaná ako „povolanie zo tmy do jeho predivného svetla,“ (1.Pet. 2:9) ako vyslobodenie z moci temnosti a premiestenie do kráľovstva milovaného Božieho Syna. (Kol. 1:13) A toto je len počiatok prijatého nového života, lebo teraz duša rastie v milosti a poznaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. (2.Pet.3:18)

Na druhej strane, kde sa obnovenie neodohralo, tam nemôže byť vzrast v milosti, lebo nieto duchovného života – jednotlivec je ešte stále „mŕtvy vo vinách a hriechoch“ (Efež. 2:1).

Jestvuje obava, že mnohí sa obrátili len duševne vplyvom atmosféry vytvorenej počas evanjelizačných zhromaždení. Duševné obrátenie je dôsledok kázania povrchného evanjelia, ktoré sa spokojí s púhym vyznaním viery, kde nie je obvinenie z hriechu a srdce nebolo pripravené prijať Krista a „posledné veci toho človeka stávajú sa horšími ako prvé.“ (Luk. 11:26) Ako to Peter vraví: „Prihodilo sa im, čo hovorí pravdivé príslovie: Pes sa navrátil k svojmu vlastnému vývratku a umytá sviňa pováľa sa v blate.“ (2.Pet. 2:22)

Na záver, pisateľ je sám svedectvom spasiťelnej moci Kristovho evanjelia zo svojej vlastnej skúsenosti už takmer pol storočia, odkedy sa zveril Pánovi Ježišovi Kristovi uveriac Jeho Slovu: „Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríjde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“ (Jána 5:24)

„Peklo a zahynutie sa nenasýtia, a tak sa nenasýtia ani oči človeka.“ (Príslovie 27:20)

Fraserova rieka v kanadských Skalnatých vrchoch je pomenovaná po Simonovi Frasero-
vi, ktorý žil v 19. storočí. Povedal, že 800 miliónov litrov vody, ktoré preteká úzkou roklinou každú minútu, mu pripomína tisícky ľudí, ktorí každý deň vchádzajú bránami pekla. Roklinu pomenoval „Pekelná brána“.

Keď som cestoval vlakom popri tejto rokline, potešilo ma, keď som na jej protiláhlej strane spozoroval niekoľko kilometrov vzdialenú dedinku s názvom „Nádej“. Zvesť evanjelia prináša nádej všetkým. Bránam pekla sa možno vyhnúť odovzdaním sa Pánovi Ježišovi Kristovi, ako Spasiteľovi.

Dobré zvesti z Neba

NEBESKÝ PREUKAZ

V poslednej knihe Biblie nachádzame aspoň štyri charakteristiky tých, ktorí budú v nebi. Milý môj čitateľu, sú pravdivé aj o tebe?

Prvá z niekoľkých piesní chvály, ktoré sa nachádzajú v tejto knihe, začína slovami: „Tomu, ktorý nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou.“ (Zjav. 1:5) Tí, ktorí budú obývať nebo, boli očistení od poškrvnenia hriechom. Nepoškrvnená čistota a svätosť nebeského prostredia nemôže byť nikdy poškrvnená ohavným poškrvnením hriechu. „A nevojde do neho nikdy nič obecného, a čo robí ohavnosť alebo lož...“ (Zjav. 21:27). Ak porovnávate seba s ostatnými, nikdy nebudete presved-

Spasenie sa nikdy nedá zaslúžiť, môže sa prijať len ako dar.

čení o svojom nečistom postavení, ale keď sa pozriete do najúplnejšieho, najčistejšieho a najžiarivejšieho svetla Božej svätosti, ktorý je „svetlo a niet v ňom nijakej tmy“ (1.Jána 1:5), vtedy pochopíte svoju nevhodnosť byť tam, kde prebýva Boh. Boží výrok je konečný a nepopierateľný: „Lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.“ (Rim. 3:23)

Ste už očistení? Ak ešte nie, prečo by ste sa nedali očistiť drahocennou krvou Ježiša Krista, Božieho Syna, ktorá očisťuje od každého hriechu? (1.Jána 1:7)

Ďalšia veľká pieseň, opísaná ako „nová pieseň“ sa spieva v nebi v Zjavení 5. Medzi slovami chvály vzdávanej Baránkovi sú aj tieto: „Lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou...“ (Zjav. 5:9) Ďalšia črta tých, ktorí budú v nebi je, že boli vykúpení z otroctva hriechu. Vykúpenie hovorí o vyslobodení zaplatenou cenou. Jedna z najväčších príčin radosti v srdci veriaceho je známosť – vedomie, že sme boli vyslobodení z moci hriechu v prítomnej dobe a spod jeho trestu navždy. Boží

Syn dobrovoľne zaujal naše miesto na kríži a strpel úplný trest za naše hriechy. „Pretože bezhriechny Spasiteľ zomrel, moja hriešna duša je počítaná za slobodnú. Lebo Boh, Ten spravodlivý, sa so záľubou pozerá na Neho a odpúšťa mi.“ Milý čitateľu, máš už tú istotu, že sa nikdy neocitneš v pekle, lebo si sa zdôveril Jemu, ktorý „vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo? (1.Pet. 2:24) Ak nie, peklo ťa neminie!

Zjavenie Jána 21:24 opisuje ďalej obyvateľov neba ako „tých, ktorí sú spasení.“ Boli

vyslobodení spod skutočných následkov svojich hriechov. Neboli schopní toto dosiahnuť svojou vlastnou snahou, nemohli si kúpiť spasenie za žiadnu cenu; nikdy sa nedá zaslúžiť, ale môže sa prijať ako dar. „Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“ (Rim. 6:23) To je výsledok zastupiteľského utrpenia a smrti Pána Ježiša Krista a môže sa dosiahnuť len vierou v Neho. (Skut. 4:12)

Nakoniec, záverečné slová Zjavenia 21 zdôrazňujú, že tí, ktorí budú v nebi, „... sú zapísaní v knihe života Baránka.“ Z predivnej milosti sa ich mená nachádzajú v Božom zázname, zapísané vo chvíli, keď uverili v Krista, a nikdy z nej už nemôžu byť vymazané. Milý môj priateľu, je tam tvoje meno zaznamenané? To je najdôležitejšie, lebo „jestli niekto nebol nájdenný zapísaný v knihe života, bol uvrhnutý do ohnivého jazera.“ (Zjav. 20:15)

Patríte medzi tých, čo budú v nebi? Boh opísal, ktorí budú bývať večne s Ním v Jeho dome. Ak sa tento opis ešte nevzťahuje na vás, prečo by ste sa nezdôverili Kristovi práve teraz, jedinému Spasiteľovi hriešnikov a vykročili na cestu do neba uistení, že tam budete večne.

„Lebo je jeden Boh“

David Hanley, West Springfield, MA

Výraz „lebo je jeden Boh“ sa nachádza v Písme dvakrát. Preverenie týchto dvoch oddielov nám zjaví Boží vzťah k nám, a náš vzťah k Nemu.

V prvom texte, ktorého autorom je Marek, sa hovorí o zákonníkovi, ktorý sa pýtal Pána Ježiša na to, ktoré prikázanie je najväčšie. Vypočujúc si Pánovu odpoveď, zákonník povedal: „Pravdu si povedal, že je len jeden Boh a nieto iného krome neho a milovať ho z celého srdca a z celého umu a z celej duše a z celej sily a milovať blížneho jako samého seba je viac ako všetky zápaly a iné obeti.“ (Mar. 12:32-33)

Ak čítame tieto slová ako „Lebo JE jeden Boh“, je pred nás postavená realita existencie Boha. Mnohí sa potkávajú práve na tom, že majú ťažkosť uznať jestvovanie toho neviditeľného. No viera nie je slepá. Dôkazy o jestvovaní Boha sú všade vôkol nás vo stvorení; Boh zjavil Seba v osobe Svojho Syna, a tiež aj vo Svojom písanom slove.

Tieto slová by sa mohli čítať tiež: „Lebo je JEDEN Boh.“ Často sa nesprávne hovorí: „Nezáleží na tom v čo, alebo v koho veríte, hlavne, že v niečo veríte.“ Táto populárna mienka popiera jednu z veľkých tém Písma – „Lebo je JEDEN Boh.“ Prvé prikázanie dané Mojžišovi a izraelskému národu bolo: „Nebudeš mať iných bohov predomnou.“ (2.Moj. 20:3) Táto pravda nás privádza k tomu, čo povedal zákonník v evanjeliu Marka: Lebo je jeden Boh; On je nad všetkých, ktorých poznáme, a nad všetko, čo sme. On je zvrchovaný, nad všetkým, večný, Všemohúci. On je svetlo a láska, Boh pokoja a Boh spravodlivosti. Je hodný, aby bol chválený, uctievaný a milovaný všetkými Svojimi stvorenými bytosťami. Táto krátka úvaha o prvom mieste, kde sa nachádzajú tieto slová ukazuje, že On je zvrchovaný.

Druhé miesto, kde sa spomínajú tieto slová v Písme, odhaľuje akí sme pred Ním. Keď má človek správnu mienku o Božej veľkosti a zvrchovanosti, za tým nasleduje poznanie svojej vlastnej prevrátenosti. „Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš, ktorý dal sám seba jako výmenné za všetkých.“ (1.Tim. 2:5) V týchto slovách je obsiahnutá pravda, že človek bol oddelený od Boha pre hriech a že bol určený prostredník.

Sú prípady, keď je človek nevedome stratený, takže môže byť pripodobnený k ovci, ktorá nemá pastiera. V iných prípadoch sa človek búri proti Bohu a Jeho добрôte, úmyselne žije vzdialený od stáda; a ešte sú aj takí, ktorí sa spoliehajú na svoje vlastné ja a majú pocit, že nepotrebnú pokánie. No všetci sú oddelení od Boha pre hriech. Na jednej strane je jeden Boh, spravodlivý vo Svojom charaktere, a na druhej strane je hriešnik, neschopný upokojiť Boha pre svoju vinu. Právne poznanie svojho strateného postavenia vedie človeka k túžbe po odpustení a zmierení.

Boh zaopatril Prostredníka, človeka Krista Ježiša, pre stratené ľudstvo. Na Golgote zaplatil výkupnú cenu, aby vykúpil stratených hriešnikov späť pre Seba. Preliatá krv Pána Ježiša je jediný prostriedok, ako sa zmieriť s Bohom a získať odpustenie hriechov. (Rim. 5:10; Efež. 1:7) Jeho túžbou je, aby všetci boli spasení, a On pripravil cestu – spôsob. Zdôver sa Pánu Ježišovi, ktorý zaplatil výkupnú cenu, a navráť sa naspäť k Bohu a budeš spasený.

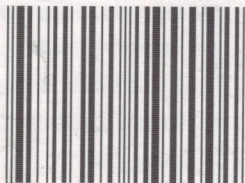

„A nevojde do neho nikdy nič obecného, a čo robí ohavnosť alebo lož, iba tí, ktorí sú zapísaní v knihe života Baránka.“ (Zjav. Jána 21:27)

Prednášal som voliteľný predmet na strednej škole a mal som taký zvyk, že som meno každého študenta, ktorý sa zúčastnil aspoň jednej prednášky, zapísal do svojho zošita. Na konci školského roka som pripravil pre všetkých svojich študentov obed. Boli aj takí, ktorí chceli vojsť do jedálne, ale sa nezúčastňovali prednášok. Ja som ale otvoril svoj zošit a ak jednotlivé meno nebolo tam, študent sa nemohol dostať do miestnosti, kde bol pripravený pokrm. Oveľa dôležitejšia brána čaká na nás. Baránkova kniha obsahuje mená, ktoré On zapísal a len tí, ktorých mená sú tam, budú môcť vojsť do neba. Je tvoje meno zapísané v knihe života Baránka?

ISSN 1451-1991

9 771451 199001